WESTERN

DIME NOVELL

20

MARSHALL LOGAN ŞI TRĂDĂTORUL

de Pete Hackett

NR. 5

PETE HACKETT

MARSHALL LOGAN ŞI TRĂDĂTORUL

TRADUS ŞI REVIZUIT – PETRE ISTRATE 2016

REFĂCUT – PETER POTNICGHE – FEBRUARIE 2016

AVENTURI ALE U.S. MARSHALL BILL LOGAN

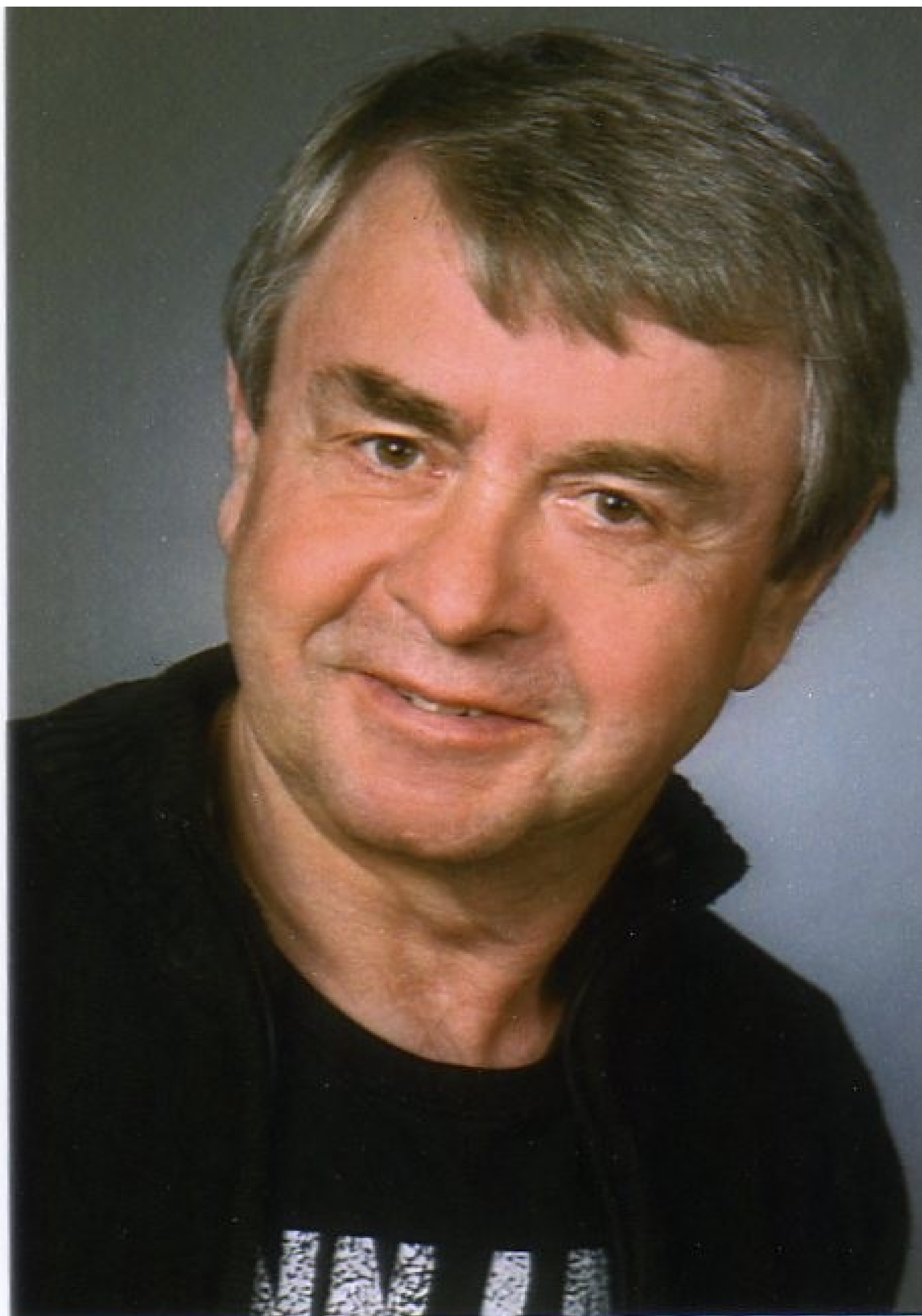
U.S. Marshall Bill Logan – Un serial de romane Western de cel mai bun autor – Pete Hackett! Romane complecte despre un luptător singuratic pentru dreptate.
Citiţi în numărul ACESTA a cincea misiune a renumitului U.S. MARSHALL, BILL LOGAN:

MARSHALL LOGAN ŞI TRĂDĂTORUL

VOLUMUL 5

MARSHALL LOGAN UND DER VERRÄTER VON CANADIAN

PETE HACKETT

Capitolul I

Şeriful comitatului James Shelton îi descoperise pe cei patru tâlhari mascaţi care prădaseră diligenţa şi îi împuşcase cu sânge rece. Cei 25000 de dolari pe care i-a găsit la aceştia voia să-i păstreze pentru sine. Dar planul său de-a fugi cu prada şi cu frumoasa nevastă a directorului de bancă nu se realizase. Şi asta doar din culpa mea.

Purtam întreaga vină pentru asta. Numele meu este Bill Logan şi lucrez ca U.S. MARSHALL pe lângă Curtea Districtuală a Texasului de Nord. Da, sunt şerif federal, dar ăsta nu-i un motiv de-a mă umfla în pene. Shelton era închis deja în temniţa Curţii de Justiţie din Amarillo, dar cu toate astea misiunea mea n-o puteam considera îndeplinită. Trebuia să mai stabilesc cine trădase momentul transportului banilor către banca din orăşelul Canadian, celor patru bandiţi mascaţi şi care au prădat şi ucis cu sânge rece doi oameni. Pe vizitiul şi însoţitorul său care au fost împuşcaţi pe loc. Am vorbit cu judecătorul Jerome F. Humphrey şi am fost împreună de acord că doar doi oameni o puteau face, Charley Wingard, bancherul, sau Lane Rodgers, casierul său.

Numai aceştia doi, cu excepţia şerifului mai ştiuseră de transport. Pe lângă factorii responsabili din Amarillo, fireşte.

Dar directorul Băncii Texasului şi primul său casier erau deasupra oricăror bănuieli, la fel şi şeful Well Fargo, care nu

avusese nimic de obiectat ca banii să fie transportaţi cu diligenţa. Judecătorul şi cu mine am fost unanimi în a recunoaşte că acel care a trădat bandiţilor transportul banilor trebuie să fie tras la răspundere.

Şi prin urmare iată-mă din nou pe drumul către oraşul Canadian...

Diavolul s-a pornit din nou să dea cu zarul...

***

Era de către seară când în sfârşit am ajuns în orăşelul Canadian de la graniţa de nord a Texasului. Luasem poştalionul care pleca din Amarillo până la Pampa şi de-acolo înspre Red Deer Creek. Soarele scăpătase în dosul dealurilor, vopsind cerul în roşu, iar lumina crepusculului arunca deja umbre purpurii peste câmpie, dindărătul unei scame de nori purpurii şi aceştia.

În oraş se instalase liniştea şi calmul.

Din coşurile caselor ieşea fumul, dovadă că femeile pregăteau cina familiei. În ateliere se încetase activitatea, iar puţinele magazine care existau în oraş fuseseră închise. Pe şosea sau trotuare de-abia dacă se mai vedea cineva.

Grajdul cu animale de închiriat mai rămăsese încă deschis. Aici domnea semiobscuritatea; odată cu pogorârea serii, mirosul de paie, fân, şi balegă de animale, preponderent de cai şi vite îmi zgândărea în mod neplăcut nările. În colţul grajdului păianjenii îşi croiau plasele lor. Caii nechezau sau dădeau din nervoşi. Prin câteva crăpături practicate în pereţii de lemn mai penetrau ultimele raze de soare împurpurate care proiectau desene ciudate pe pământul bătătorit de nenumărate copite, în timp ce particule minuscule de praf dansau în subţirele raze de lumină.

– *Hallo,* marshall!

Jorge Garrett apăru dintr-o boxă cu o perie de ţesălat în mâna dreaptă.

– Bună ziua, Jorge. Totul este în ordine?

– În oraş s-a reinstalat ordinea şi liniştea. Dumneata ai reuşit să faci destulă vâlvă atunci când ne-ai vizitat ultima oară.

– Problema aia veche este rezolvată, i-am dat eu a înţelege grăjdarului înmânându-i dârlogii.

Acesta mă privi întrebător, ca şi când ar fi căutat să citească pe faţa mea un răspuns la problemele care-l frământau.

– James Shelton n-a fost omul care le-a vândut pontul bandiţilor cu transportul banilor. El a încercat doar să-şi însuşească acei 25000 de dolari, după ce a descoperit ascunzătoarea bandiţilor şi i-a împuşcat.

– Concluzia asta este definitivă? mă întrebă Jorge Garrett.

Am dat din cap.

– În ceea ce-l priveşte pe Shelton e valabil proverbul. Oportunitatea ivită l-a transformat într-un hoţ. Cel care a trădat este un altul, şi pentru a-l afla am sosit din nou în Canadian.

– În urmă cu câteva zile Jane Wingard a părăsit oraşul. Charly Wingard i-a dat papucii după ce aceasta fusese cât pe-aici să fugă cu şeriful, veste care a făcut furori în tot oraşul. I-a profeţit că va plăti şi se va căii pentru asta.

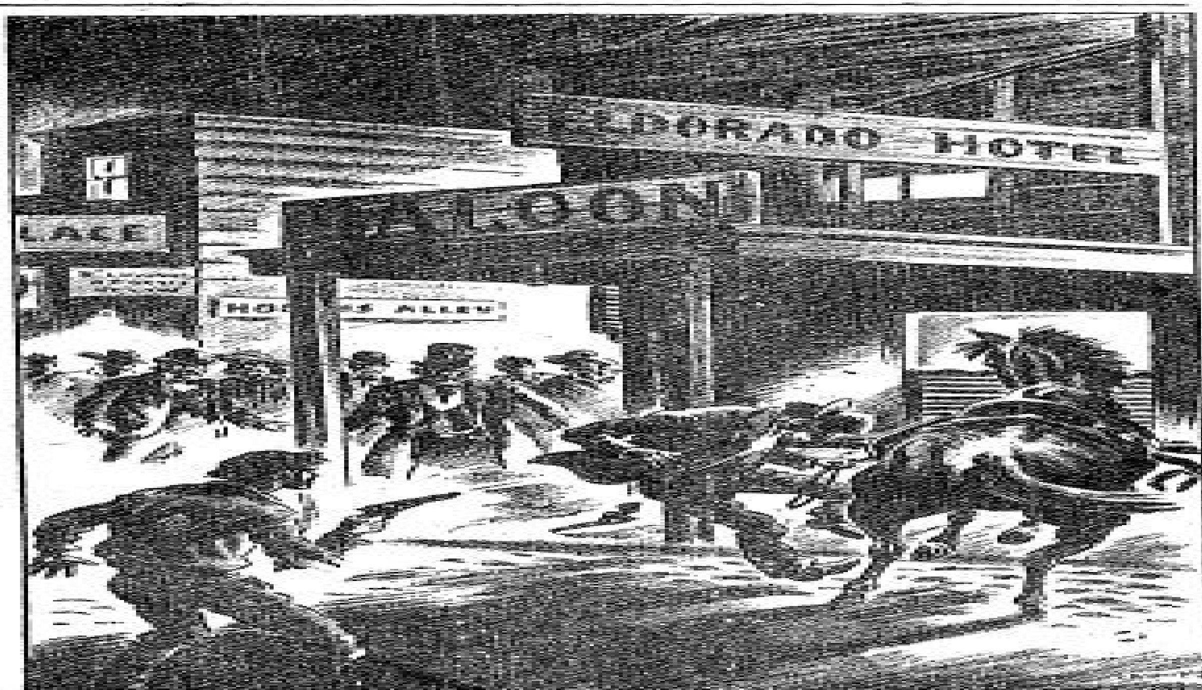
– Aşadar l-a ameninţat?

– Chiar aşa. Este o neruşinare, nu-i aşa? În loc să-şi regrete greşeala a preluat ea ofensiva. Ea a fost de părere că Charly Wingard se va căii amarnic pentru faptul că a alungat-o ca pe-o pisică pribeagă.

– Înainte de-a veni încoace am mai schimbat câteva vorbe cu James Shelton, l-am informat eu. El a fost omul care mi-a lăsat în camera de hotel scrisoarea de ameninţare şi tot el a fost acela care mi-a împuşcat calul de sub mine. Cine a fost însă omul care a trădat bandiţilor ştirea despre transportul bandiţilor nu are habar.

– Este un secret pe care-l ştiau doar trei oameni, murmură grăjdarul. Dacă este exclus James Shelton cercetările trebuie acum să-i vizeze pe cei doi rămaşi, Charley Wingard şi Lane Rodgers.

– Aşa este. Cu cei doi va trebui să stau mai îndelung de vorbă, am spus eu, după care am dat jos coburii şeii, mi i-am aruncat pe umăr, am scos Winchesterul din apărătoare şi am părăsit grajdul.

Capitolul II

ÎN DIMINEAŢA ZILEI URMĂTOARE am intrat în clădirea băncii. Lane Rodgers era prezent la ghişeu. Acesta mă fixă cu o privire uimită ca şi cum ar fi zărit un extraterestru, slobozi aerul pe nas, exclamând îngrozit:

– Dumneata!

De ce apariţia mea la bancă îl speriase atât de tare nu-mi era deloc clar.

– Te-am speriat, cumva? am spus fără să-l slăbesc din privire.

Nervos omul îşi umezi buzele cu limba, privirea sa rătăci încolo şi încoace, pentru a murmura în cele din urmă:

– Păi, eu... eu am crezut că afacerea este încheiată devreme ce şeriful comitatului a fost arestat, marshall. La bancă situaţia este tensionată. După ce şeful meu a aflat că nevasta l-a înşelat acesta este ca un butoi cu pulbere ce poate exploda în orice moment.

Funcţionarul începu să-şi frământe mâinile, nedumerirea şi consternarea putându-i-se citi desluşit pe faţa sa răvăşită.

– Mister Wingard mă suspectează că nu am fost suficient de discret. Numai că eu... eu...

Rodgers se întrerupse imediat, în momentul când uşa de la biroul directorului de bancă se dădu brusc la o parte iar Charley Wingard năvăli în hol, după care de pe buzele sale se prăbuşiră ca un potop cuvintele:

− M-am gândit încă odată mai profund Rodgers! Numai dumneata puteai să…

Când dădu ochii cu mine se întrerupse brusc de parcă s-ar fi ciocnit cu fruntea de un perete, pupilele ochilor săi se lărgiră, şi după ce procesă ceea ce văzuse îi scăpară următoare cuvinte:

− Un mesager din Amarillo m-a informat ieri că Shelton a depus mărturie, că nu el a fost omul care a trădat informaţia despre transportul banilor. Aşadar mai rămâne doar Rodgers în discuţie. Tocmai voiam să-i aduc la cunoştinţă că este concediat.

Dinspre partea lui Lane Rodgers se auzi ceva ce semăna a respiraţie precipitată secondat de un geamăt înăbuşit pe jumătate.

− Asta te exclude pe dumneata cu totul din rândul suspecţilor, mister Wingard! am constatat eu sec.

Acesta se uită la mine ca şi cum n-ar fi priceput fraza, sau aş fi spus o imensă prostie. În cele din urmă o umbră de înţelegere apăru pe faţa sa cărnoasă, iar în ochi îi scăpărară luminiţe răutăcioase în momentul când îmi replică:

− Ai luat serios în considerare ipoteza că aş fi lucrat împreună cu bandiţii şi ucigaşii, marshall?

Am ridicat din umeri şi am spus:

− Sunt un reprezentant al legii şi în cazul unei afaceri nelămurite până la capăt sunt silit să iau în considerare toate ipotezele şi să fac cercetări în toate direcţiile. Dumneata, Lane Rodgers şi şeriful, ştiaţi despre acest transport. Şeriful a fost exclus, deci mai rămân numai doi bănuiţi, dumneata şi mister Rodgers.

− Dar ipoteza că Shelton minte pentru a-şi scoate capul din ştreang, ai luat-o în considerare, marshall? mârâi Wingard.

− Sunt convins că spune adevărul, l-am contracarat eu. Povestea pe care a spus-o este plauzibilă. Chiar dumneata dăunăzi considerai că declaraţia acestuia corespunde adevărului. Cum de-ai ajuns acum dumneata la concluzia, că

funcţionarul dumitale este omul corupt şi prin urmare trădătorul?

Acum arăta o faţă nu tocmai inteligentă, iar luminiţele acelea pâlpâitoare din ochii omului se stinseseră.

– De câteva zile nici eu nu mai ştiu ce să cred, marshall, murmură el.

Apoi merse la pupitrul de unde se numărau banii clienţilor se lăsă să cadă greoi pe scaun şi gemu:

– Eu n-am spus nimănui nimic despre transportul banilor, iar şeriful, după toate aparenţele, nici el. Cine altcineva poate veni la rând după această obiectivă constatare?

– Poate să fi fost o remarcă negândită venită chiar din partea dumitale fără rea intenţie dar care să fi ajuns la urechi nepotrivite, am lansat eu un balon de încercare.

Wingard scutură cu hotărâre capul.

– În afară de Rodgers şi şeriful Shelton, n-am vorbit cu nimeni despre această chestiune.

– Şi nici măcar cu soţia dumitale? am perseverat eu.

O expresie de uluială i se zugrăvi în privire. În momentul următor gura i se strâmbă într-un rictus înainte de-a scrâşni:

– S-o ia dracul pe această curvă josnică.

– Nu ăsta este răspunsul pe care îl aştept, am spus eu.

Sprâncenele sale se ridicară puţin în sus când bancherul se decise să vorbească:

– Cu Jane n-am discutat niciodată probleme de serviciu. Nici ea nu m-a întrebat niciodată. Îi era suficient să poată duce viaţa unei regine care... vocea i se frânse, după care omul amuţi.

Probabil că nu-i fusese de-ajuns! îmi trecu mie prin gând. *Dacă i-ar fi fost, n-ar fi căutat să-şi schimbe statutul asociindu-se cu James Shelton.* Fireşte că nu am dat glas impresiilor mele.

– Vreau s-o uit pe Jane, veni pe neaşteptate ca un muget din gâtlejul lui Wingard.

Se ridică dintr-o smucitură.

– Nu ştiu dacă Lane Rodgers este el făptaşul, dar plec de la această premiză. Eşti concediat Rodgers. O conlucrare bazată pe încredere mutuală nu o mai văd posibilă între noi. Dacă ai lucruri personale la locul de muncă nu uita să le împachetezi.

După asta părăseşte banca.

Wingard îşi pironi acum privirea asupra mea.

— Lucrul cel mai important este că banca şi-a recăpătat banii. Pentru mine afacerea este încheiată.

— Până acum în contul trădătorului au plătit cu viaţa doi oameni capabili, am mârâit eu, şi mi-am dat seama cât de mult mă displăcea bancherul în acel moment.

Chiar înainte cu câteva zile după sosirea mea în Canadian, după ce am primit vizita acestuia la hotel, nu mi-a plăcut deloc cum a pus problema. Spusese clar că nu-i păsa decât de bani. Faptul că existaseră şi doi morţi îl privea ca pe nişte victime colaterale, de rangul doi ca importanţă. Acest om mi s-a părut de la bun început suspect.

— Pe aceştia doi oricum nimeni nu-i mai poate aduce la viaţă, se îmbăţoşă Wingard punându-se în mişcare către uşa care ducea în biroul său.

— Te aştept afară, Rodgers, am spus eu, după care am părăsit la rândul meu clădirea băncii.

Lane Rodgers, ieşi aproape imediat.

Arăta foarte nefericit. Pe faţa sa palidă jucau muşchii obrazului iar în străfundul privirii sale n-am putut citi decât amărăciune.

— Cum voi mai fi în stare s-o mai îngrijesc pe mama? murmură el. Nici un om din oraş sau împrejurimile sale nu-mi va mai oferi de lucru.

— Nu ai lăsat cumva să-ţi scape faţă de vreo persoană vreo aluzie nepotrivită? am ţinut să-l mai întreb eu.

Nările sale fremătară, iar colţul gurii îi tresări nervos.

— Nimic despre care pot să-mi dau acum seama, murmură el.

— I-ai văzut pe cei patru bandiţi mascaţi?

— Nu, ştiu numai că nimeni de aici din oraş, nu-i cunoaşte. N-ar fi posibil marshall, ca cineva din Amarillo să fi vorbit despre transportul banilor?

— Acei oameni care ştiau despre această operaţie nu erau nevoiţi s-o facă. Şi cei doi oameni care au fost ucişi sunt deasupra oricăror bănuieli, am replicat eu.

— Hm.

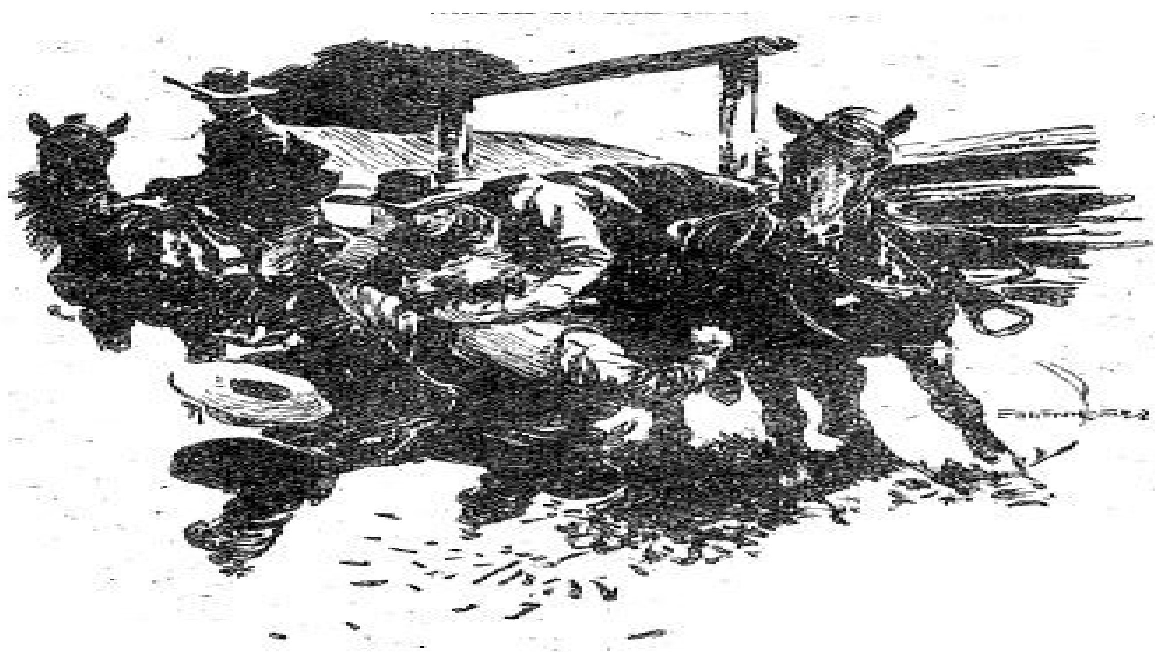
— Te îndoieşti?

– La ce te referi, marshall?

– Mă gândesc dacă nu a existat vreo ocazie în care total neintenţionat ai lăsat să-ţi scape un indiciu despre transportul banilor şi a ajuns la urechile unuia căruia nu trebuiau să ajungă?

– Nu pot să spun nimic marshall, gemu omul deznădăjduit. Nu este de imaginat s-o fi făcut, dar nici nu pot s-o exclud cu desăvârşire. Dacă am scăpat vreo aluzie a fost complet fără intenţie.

– Eu zic să te mai gândeşti, l-am sfătuit eu pe Lane Rodgers. Dacă îţi vine ceva în minte ştii unde poţi să dai de mine.

Capitolul III

ÎN DUPĂ-AMIAZA ACELEAŞI zile am putut vedea de la fereastra hotelului meu un călăreţ care intrase în oraş, uitându-se în toate părţile ca un străin care căuta să se adapteze cu împrejurimile. Avea cam 30 de ani, şi arăta destul de dărăpănat dar avea un cal de prima mână, şi ceea ce am putut stabili mai departe a fost că era înarmat cu un revolver Colt de mare calibru şi o carabină Winchester 73.

Individul îmi atrase interesul. Acesta coborî în faţa porţii grajdului şi-şi luă calul de dârlogi pentru a-l duce în curtea unde se mai găseau care şi atelaje pentru căruţe. După ce dispăru din raza privirii mele nu dură decât 5 minute pentru a apărea din nou pe stradă, de data asta fără cal, pe umeri purtând şi acesta coburii şeii, iar arma sa de marca Winchester, ţinând-o strâns sub braţul drept. Păşea apăsat pe strada principală, Main Street, care ducea la hotel.

Curând am fost în stare să-i descopăr unele particularităţi. Avea peste 1,85 metri înălţime şi se mişca suplu ca o felină de pradă.

Părul care-i ieşea în şuviţe de sub pălăria sa Stetson era de culoare neagră ca şi perii bărbii sale de pe obrazul slab şi lunguieţ, în care erau înfipţi doi ochi adânciţi în orbitele lor,

tot de culoare neagră.

Am ajuns la concluzia că acest individ nu era de desconsiderat. Făcea parte după aprecierea mea din stirpea acelora care nu se dau încolo de la nici o dispută şi era capabil să primească orice provocare. Mergea înspre hotel. Câteva minute după aceea am auzit paşi pe culoar, scârţâitul unei chei în uşă, trântitul scurt al acesteia, după care liniştea se înstăpâni din nou. Am coborât jos la recepţie unde nu am găsit pe nimeni, dar registrul cu clienţii înregistraţi stătea pe birou, deschis. L-am întors l-am îndreptat înspre mine şi după ce l-am apropiat am citit scris cu litere mari şi caligrafice Cooper D.

Numele nu-mi spunea absolut nimic. M-am dus în grajd unde l-am întâlnit pe Jorge Garrett. Acesta ducea tocmai o găleată cu ovăz într-o boxă unde era adăpostit calul omului numit Cooper. Omul se întoarse înspre mine.

I-am spus:

─ L-am văzut pe străin, Jorge. Fiindcă şi-a închiriat o cameră la hotel presupun că va rămâne cel puţin în noaptea asta în oraş. A spus cât rămâne?

─ Domnul este scump la vorbă, dar a plătit pe trei zile în avans, replică grăjdarul.

Jorge Garrett ridică cumva stânjenit din umeri şi continuă:

─ L-am putut privi din apropiere şi i-am văzut ochii. Acest om este făcut dintr-un aluat foarte tare care nu cunoaşte mila şi compromisul. Ai văzut cum poartă revolverul? Doar oamenii care se pricep să tragă îşi poartă astfel arma cu şase gloanţe. Dacă mă întrebi pe mine marshall, îţi pot spune că tocmai a intrat în oraş, un lup cu două picioare.

─ Trei zile, am murmurat eu îngândurat.

În acel moment am auzit nechezatul unui cal în curte imediat după aceea un om îşi mână şi el patrupedul pe poarta stabilimentului. Omul arăta foarte obosit, pe umerii săi şi pe bordura pălăriei se aşternuse praf, barba îi era nerasă de câteva zile, iar pe faţă i se depusese un strat subţire de praf amestecat cu transpiraţie.

M-am uitat la acesta şi mi-am spus că şi el făcea parte din aceeaşi categorie ca şi cel care purta numerele de Cooper D. şi îşi închiriase o cameră la hotel. Purta la fel revolverul la

centură iar carabina care o scosese tocmai din apărătoare spre deosebire de omul însuşi părea să fie foarte îngrijită, în orice caz strălucea de curăţenie. Orice profesionist îşi îngrijeşte uneltele iar pentru aceşti oameni armele păreau să le fie uneltele. Coltul şi Winchesterul.

– *Hallo,* grăjdar! salută el şi se uită înspre mine.

În ochii săi scăpărară luminiţe de recunoaştere când dădu cu ochii de steluţa de tinichea de pe pieptul vestei mele. Şi am avut impresia că deveniseră mai reci cu o nuanţă.

Apoi îşi îndreptă privirea asupra grăjdarului cu care mă confundase:

– Ai loc şi pentru calul meu prietene? Amândoi, calul şi cu mine ne-am cam ostenit mult în ultima vreme.

– După cum se vede am loc şi pentru calul dumitale *mister,* mârâi, Jorge Garrett. Cât de mult vrei să rămâi în oraş?

– Depinde. Văd că hotelul se află pe cealaltă parte a străzii. Este singurul din oraş?

– Singurul, dar cu siguranţă McKiliroy mai are o cameră şi pentru dumneata. Eşti cu afaceri în oraş, mister?

– Oarecum.

Omul lăsă să-i transpară un rânjet semnificativ.

– Numele meu este Morgan, Wayne Morgan. Mi-am dat aici întâlnire cu nişte prieteni.

– Nu cumva unul dintre aceştia se numeşte din întâmplare, Cooper? m-am amestecat eu în discuţie şi privirea pătrunzătoare a lui Morgan se pironi din nou asupra mea.

– Da, Douglas Cooper este unul dintre aceştia, replică Morgan, printre dinţi. A sosit cumva Doug deja aici?

– A sosit cam de-o jumătate de oră, replică grăjdarul. Chiar eu l-am îndreptat înspre McKiliroy să-şi închirieze o cameră.

Morgan îşi luă coburii şeii şi arma după care o porni cu paşi apăsaţi înspre hotel după ce-şi înclină puţin capul a salut în direcţia mea. După ce ecoul paşilor acestuia se stinse şi el, Jorge Garrett fu de părere:

– Şi acest hombre cam miroase a praf de puşcă. Sfinte Sisoe? Ce-i mână pe aceşti oameni să se întâlnească aici în oraş?

Această întrebare mi-o puneam şi eu. Dacă sosirea acelui Cooper putea fi o întâmplare acum îmi schimbasem părerea.

Cu siguranţă exista un motiv ca toţi aceşti oameni să se întâlnească aici. Trimisese oare Jane Wingard nişte pistolari încoace? Doar îi promisese bărbatului ei să se răzbune crunt pentru că o alungase de acasă şi din oraş deopotrivă.

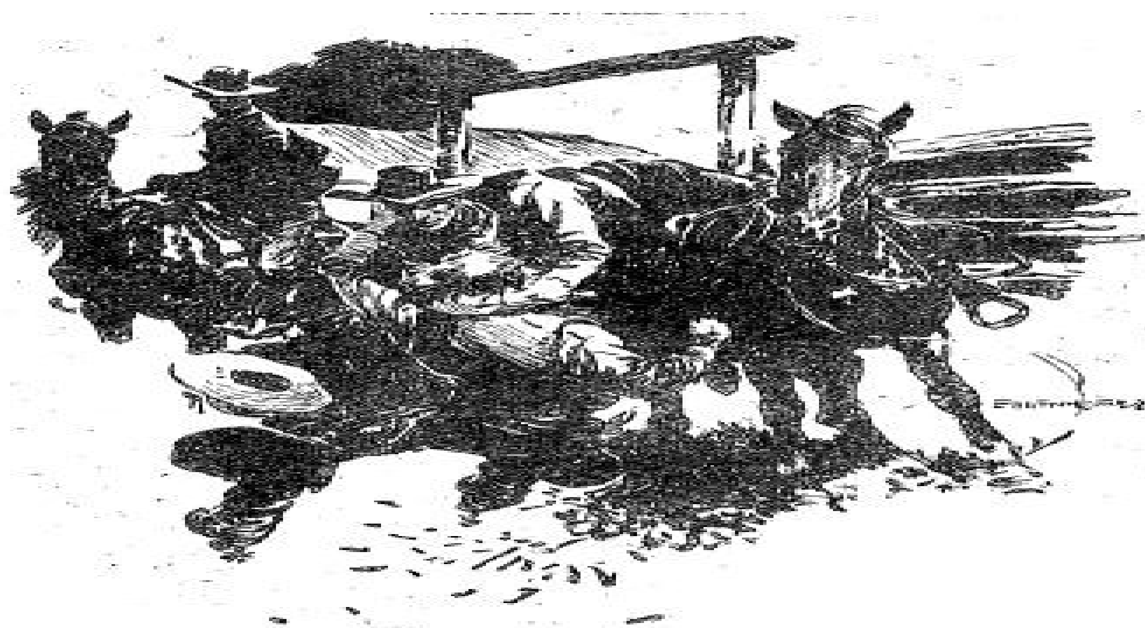
Ce rol juca această femeie în această înscenare? Îl trădase pe Charley Wingard cu şeriful Shelton. După ce acesta păstrase pentru sine cei 25000 de dolari aceasta îi întoarse spatele. Acesta se supărase atât de tare încât era în stare s-o sugrume cu propriile sale mâini. De-abia mi-a reuşit mie să împiedic crima, dar jocul ei fals fusese dezvăluit şi bancherul Wingard acţionase în consecinţă.

Ştia oare Jane Wingard despre transportul banilor? Nu excludeam deloc ipoteza că fie şeriful, fie bancherul ar fi putut scăpa în prezenţa ei o remarcă ce ar fi putut conduce în ultimă instanţă la o tragedie sângeroasă. Acest gând începu să se înrădăcineze tot mai mult în mintea mea. Când am părăsit grajdul unde puteau fi închiriate animalele l-am zărit pe Wayne Morgan intrând în hotel.

Totul în ceea ce-l privea mi se părea neobişnuit şi primejdios, sălbatic şi imprevizibil. Consideram că trebuie să-l am şi pe acesta în colimator ca pe Douglas Cooper.

Erau nişte lupi călare. Indivizi care trăgeau mai întâi şi apoi puneau întrebările.

Aceasta era impresia pe care mi-o formaseră. Mă întrebam câte alte specii din aceşti aventurieri îmi va fi dat în curând să mai întâlnesc şi de ce au decis aceştia să se reunească tocmai acum în acest loc îndepărtat din nordul Texasului. O întrebare dintr-un şir întreg de întrebări care îşi căutau dezlegare…

Capitolul IV

DUPĂ CE S-A ÎNTUNECAT am intrat în *saloon* ca să mănânc. Câţiva bărbaţi din oraş se înghesuiau la tejghea pentru a-şi comanda băuturile. La una dintre mesele acelea rotunde i-am văzut pe Douglas Cooper şi Wayne Morgan, precum şi un al treilea care nu se potrivea deloc cu primii doi. Sosirea lui în Canadian îmi scăpase. Era şi firesc că doar nu eram foarte interesat să supraveghez intrarea fiecărui străin în oraş. Ştiam doar atât că după lăsarea întunericului îşi făcuse intrarea în oraş şi poştalionul. Probabil cel de-al treilea individ sosise cu acesta.

Privirile celor trei se îndreptaseră înspre mine de parcă ar fi vrut să mă sfredelească. Pe feţele lor acum rase şi spălate de colbul drumului nu se putea citi mare lucru, în orice caz nu ceea ce le trecea prin cap. Dar şi oamenii, locuitorii obişnuiţi ai oraşului mă luaseră în colimator. Oricum în local domnea o atmosferă tensionată. Poate că şi liniştea care se lăsase brusc contribuise la aceasta. După ce am început să merg mai departe pintenii cizmelor mele care băteau tactul pe podea în acea tăcere autoimpusă, se făcea clar auzit. La una dintre mesele libere m-am aşezat la rândul meu. Barmanul se ridică

în picioare, îşi părăsi locul din spatele tejghelei şi veni înspre mine. Am comandat o carafă de apă rece şi cina. Barmanul se îndepărtă repede.

Clienţii îşi reluară iarăşi conservaţia întreruptă. După ce birtaşul îmi aduse mai întâi apa, Douglas Cooper se ridică în picioare, îşi îndepărtă scaunul cu piciorul şi se apropie de mine. Privirile noastre se încrucişară în momentul când îşi propti şoldul de marginea mesei mele, după care mă întrebă printre dinţi:

– Din ce motiv zăboveşte într-un oraş prăpădit ca şi Canadian un şerif federal al districtului judecătoresc al statului Texas?

M-am dat îndărăt puţin cu scaunul, l-am măsurat cu privirea de sus până jos, după care am replicat:

– Există cu siguranţă un motiv, Cooper.

Continuă să mă privească neclintit încercând parcă în felul ăsta să mă intimideze, după care rânji în maniera sa proprie.

– Deci nu-ţi place să vorbeşti despre asta, marshall?

Am considerat că nu este o întrebare, ci mai mult o constatare. Înainte de-a apucă să răspund, acesta continuă să vorbească:

– Am auzit din întâmplare, că aici în apropierea oraşului acum ceva timp a fost prădat un transport al unor bani. Banditii se spune c-au furat 25000 de dolari.

– Atunci poate c-ai auzit şi faptul că cei patru bandiţi mascaţi se prăjesc la ora asta în iad, iar banca şi-a recăpătat banii.

Rânjetul de pe faţa lui Cooper păru să fi îngheţat, transformându-se într-un rictus prea puţin inteligibil.

– Dar se pare că mai sunt încă probleme de lămurit, şi acesta este motivul real pentru care te mai găseşti în oraş, nu-i aşa marshall? scrâşni el, anevoie.

– Pare să te intereseze chestia asta foarte mult, şi mă întreb de ce? am spus eu.

Vorbele mele sunarăm puţin provocatoare.

– Ei bine...

Cooper îmi întoarse spatele şi se retrase la masa lui, nu înainte de-a spune peste umăr când încă mai era la jumătatea distanţei:

– De fapt nu mă interesează chiar deloc, marshall.

Mai mult nu spuse. Am văzut cum după ce se aşază la masă trioul din nou reconstituit îşi aplecară capetele începând să şuşotească între ei, căpătând ferma convingere că faptul că un om al legii se află acolo nu le convenea deloc. Ce aveau de gând să facă indivizii ăştia? Veniseră oare în oraş, fiindcă auziseră că în safe-ul băncii se găseau 25000 de dolari? Aveau de gând să jefuiască banca? Aceşti trei indivizi nu-mi plăceau deloc.

Instinctul îmi spunea că voiau să culeagă unde n-au semănat. Aveam de gând să fiu vigilent în ceea ce mă priveşte şi să le stric rosturile, ori mai brutal spus, să le scuip în ciorbă dacă aveau de gând să dea o spargere. Şi probabil şi-au dat şi ei seama tot instinctiv că reprezentam o ameninţare pentru ei, şi nu contaseră deloc pe probabilitatea ca un şerif federal să se aţină tocmai acum în oraş.

Dacă plănuiau ceva murdar nu era exclus să încerce mai întâi să mă înlăture, şi de-aceea se impunea maximă prudenţă. După ce am mâncat am achitat nota şi am părăsit localul. Aproape fizic am simţit privirile celor trei pironite în spatele meu. Uşa batantă scârţâi şi trosni în urma mea, iar cizmele mele începură să bată staccatoul lor în vreme ce luând-o pe stradă m-am îndreptat înspre hotel.

Dreapta îmi alunecă imediat la oblânc unde îmi ţineam revolverul când am auzit dintr-un pasaj îngust dintre două clădiri cum mă interpelează cineva.

– Un cuvânt marshall.

Vocea îmi părea cunoscută, şi l-am recunoscut în ea pe bancherul Wingard. Încordarea mi se potoli odată cu mâna care mi se desprinse de pe patul revolverului când m-am adresat siluetei neclare din întuneric.

– Despre ce este vorba mister Wingard?

– Azi au sosit trei indivizi în oraş, care nu-mi plac deloc. Am impresia că sunt pistolari şi că Jane mi i-a trimis pe cap.

– Nu ştiu ce să spun, am spus eu.

– Curva asta mizerabilă! scrâşni Wingard. Am scos-o pur şi simplu din noroi şi-acum nu-i destul că m-a înşelat cu neruşinare îmi mai trimite şi trei ucigaşi pe cap.

– S-ar putea să ai dreptate mister Wingard, am replicat. Cei

trei n-au picat tocmai din cer aici în oraş. Nu ştiu dacă soţia dumitale i-a trimis, şi nici nu-mi dau seama dacă într-adevăr te vizează pe dumneata. Oricum deja este pretutindeni cunoscut că în safe-ul băncii se găsesc cel puţin 25000 de dolari. Cred că acest trio tocmai din cauza asta a sosit în oraş.

– Cum de au venit pe rând şi nu toţi deodată?

– Poate pentru a răspândi ştirea că şi-au dat aici întâlnire. Se gândesc să nu stârnească prea mare vâlvă şi neîncredere. Nu exclud nici posibilitatea ca aceştia să locuiască în localităţi diferite şi să-şi fi dat într-adevăr întâlnire în oraşul Canadian.

– Ce ai de gând să întreprinzi împotriva acestor indivizi, marshall?

– Deocamdată nu am nimic palpabil contra acestora. Tot ceea ce pot face este să ţin ochii deschişi.

– Mi-am procurat o armă, îmi mărturisi Wingard. Dacă voi fi ameninţat voi face uz de aceasta.

Wingard se îndepărtă cu paşi repezi. Mi-am muşcat buzele. Când paşii bancherului nu se mai făcură auziţi, mi-am reluat drumul.

Capitolul V

ÎNSPRE AMIAZA ZILEI următoare un nou străin îşi făcu intrarea în Canadian. Stăteam pe un scaun-legănătoare în veranda localului când l-am zărit călărind înspre oraş dinspre sud. De asemenea şi acesta era un tip dur cu o înfăţişare de şoim prădător şi mi-aş fi pariat mâna stângă că aparţinea grupului, format din Cooper, Morgan şi celălalt individ al cărui nume nu i-l cunoşteam încă.

Omul care călărea înspre oraş purta un păr blond, lung până la umeri, se învelise într-o pelerină care să-l apere de praf, care îi ajungea până la genunchi, iar în jurul acesteia se încinsese cu o cingătoare lată în care îşi purta cartuşele, şi în care era înfipt un pistol solid, marca Colt de calibrul 45.

Acum venise momentul să mă întreb dacă nu vor mai veni şi alţii care să le întregească numărul. Dacă erau în formaţie completă atunci trebuia să se întâmple ceva foarte curând. Că se pregătea ceva eram sigur, numai că nu ştiam ce anume. Străinul îşi duse calul în grajd după care intră în saloon. L-am căutat pe Jorge Garrett, care îşi strâmbă mutra când spuse:

– Chiar acum a sosit un alt exemplar de teapa lui Cooper şi Morgan. Acesta se interesă de cei doi şi de al treilea al cărui nume nu i-l ştiu. I-am spus că pe aceştia trei cu siguranţă îi va întâlni în local.

– L-am văzut şi eu pe noul sosit. Ţi-a spus cumva numele lui?

– Nu, şi nici nu l-am întrebat. Individul nu mi s-a părut în nici un caz că ar face impresia unul iubitor de oameni, comunicativ.

Am examinat cu atenţie calul noului venit care purta un brand, sau însemn pe care nu-l cunoşteam.

– Ţi-a spus măcar câtă vreme are de gând să rămână în oraş? m-am adresat eu din nou lui Jorge Garrett.

– Nu, nici măcar nu şi-a luat şeaua. Probabil că ceilalţi trei îl aşteptau numai pe acesta pentru a părăsi împreună oraşul.

– O să vedem în curând, am replicat eu îndreptându-mă înspre uşă.

În apropierea băncii m-am oprit. După părerea mea aceşti

trei *hombres* vizau fie cei 25000 de dolari din bancă, fie pe Charley Wingard. Şi dacă sosiseră pentru a-şi transpune planul în practică, ţineam să fiu prezent. Ziua se apropia de sfârşit, umbrele se lungiră, pălind în cele din urmă, după care pogorî înserarea.

Pe cer se aprinseseră miriade de stele iar din sud-est apăru vizibil şi strălucind cornul lunii aproape de jumătatea circumferinţei sale. În clădirea băncii ardea lumina. Fireşte că după ce apusese soarele, Charley Wingard, închisese uşa; dinspre salon se auzea sunetul melodios al unei chitare. În momentul acela se stinse şi lumina în bancă.

Bancherul ieşise afară, închizând uşa după sine asigurând-o cu nişte bare solide de fier pornind în direcţia casei sale. Am putut constata cu claritate că acesta se uita cu precauţie în stânga şi dreapta, ba de câteva ori îndărăt. Era nedumerit şi-l înţelegeam prea bine, dar probabil că şi frica i se cuibărise adânc în inimă.

Mi-am părăsit postul de observaţie dar nu am făcut decât trei paşi când am auzit o împuşcătură. Detunătura răsună în liniştea nopţii ca o premoniţie a morţii şi prăbuşirii, dar după ce se stinse şi ecoul, o tăcere de plumb se înstăpâni peste tot. Am început să alerg în direcţia în care dispăruse înghiţit în noapte bancherul. În cele din urmă m-am împiedicat de un corp care zăcea întins la pământ. Am îngenuncheat lângă acesta şi la lumina destul de neclară a opaiţelor cerului am recunoscut în silueta nemişcată de la picioarele mele pe Charley Wingard. Avea ochii deschişi dar păreau fabricaţi din sticlă. Nu era nevoie de părerea nici unui medic pentru a stabili că bancherul era mort.

Pe cămaşa sa udă pe care o pipăisem nu putea să fie decât sângele care i se scursese din rană. În apropiere am auzit voci, aşa că am strigat, ridicându-mă în picioare:

– Veniţi încoace! Wingard a fost împuşcat din spate.

Câţiva oameni începură să alerge înspre mine. Odată ajunşi la faţa locului se aplecară înspre corpul nemişcat de la picioarele mele, în timp ce vocile mai multor oameni se amestecară. Şi din nou se apropiară mai mulţi oameni. Printre aceştia i-am recunoscut pe cei patru indivizi, care nu veniseră deloc cu gânduri curate în oraş. Aceştia veniseră dinspre

saloon. Le-am ieşit în întâmpinare astfel încât au trebuit să se oprească. Wayne Morgan izbuti să spună pe un ton tărăgănat.

– Ah, omul legii. Dumneata ai tras adineauri cu arma? Cine este omul care zace doborât acolo?

– Este Charley Wingard, bancherul. Cine l-a răpus cu un glonte tras din spate, n-aş putea spune.

Wayne schimbă o privire rapidă cu Doug Cooper. Fălcile sale începură să mestece:

– Cine ar putea avea interes să-l trimită în iad? mă întrebă el, cu obrăznicie.

– N-am habar, i-am replicat eu după care m-am întors pe călcâie, îndepărtându-mă.

Voiam să ajung în local. Patronul încă era la locul lui.

– Cei patru străini, erau aici de faţă, când s-a auzit împuşcătura? l-am întrebat direct, fără menajamente.

Omul din spatele tejghelei, dădu numai din cap.

– Ce s-a petrecut acolo, afară, marshall?

– Cineva l-a împuşcat pe Wingard din spate.

– Atunci Jane trebuie să stea în spatele întregii afaceri, veni aproape spontan replica de pe buzele patronului.

– O să aflu eu totul, am spus după care am părăsit localul îndreptându-mă înspre locuinţa lui Lane Rodgers.

Acesta îmi deschise el însuşi uşa.

– Dumneata, marshall? făcu el surprins.

– Unde ai fost în ultima jumătate de oră, Lane? l-am întrebat eu.

La lumina felinarului cocoţat de pe stâlp nu-mi putea scăpa cea mai mică tresărire de pe chipul fostului casier al băncii. Acesta înghiţi cu greutate după care răspunse:

– Aici acasă, tot timpul. De ce mă întrebi, marshall? Are asta legătură cu împuşcătura pe care am auzit-o acum un sfert de oră?

– Şi cum încă! am replicat. Cu împuşcătura asta cineva l-a ucis din spate pe Charley Wingard.

– Doar... doar nu-ţi închipui cumva că eu...

Vocea lui Rodgers se frânse. Era de parcă ceva i s-ar fi opus în toată fiinţa lui, de a-şi duce gândul până la capăt. Sau măcar să-i dea glas.

– Ei bine, aveai doar un motiv. Wingard te-a concediat,

aruncându-te în stradă. Posezi cumva vreo armă, Lane?

El continuă să se uite cu o privire fixă, pierdută înspre mine în timp ce colţul gurii începu să-i tremure. N-am căpătat nici un răspuns, de aceea am repetat întrebarea.

— Eşti cumva în posesia vreunei arme, Lane?

Acesta continuă să se uite la mine de parcă aş fi fost un strigoi.

— Eu? Armă? Nu, marshall, nu am nici o armă. Nici n-am avut. Nu ştiu să umblu cu asemenea lucruri. Apoi… apoi, n-aş putea niciodată să trag asupra unui om. Doar nu sunt un ucigaş.

— Locuieşti singur cu mama dumitale în această casă, nu-i aşa?

— Da, da.

— Atunci dânsa poate adeveri dacă erai în casă atunci când s-a tras afară, nu-i aşa?

— Mama doarme şi n-aş vrea s-o trezesc. Trebuie să ştii marshall că mama este grav bolnavă şi nu poate de multe ori din cauza durerilor, dormi, pe timpul zilei.

— Nu cred o iotă din tot ce-mi spui, am scrâşnit eu şi l-am dat deoparte, intrând în casă şi deschizând uşa din dreapta.

Era camera de locuit. Pe o sofa, îmbrăcată într-un pluş înflorat era întinsă o femeie în vârstă care mă privi cu nişte ochi apoşi. Ce-i drept, numai sănătoasă nu arăta. Era însă trează şi nu părea în nici un caz că s-ar fi trezit chiar atunci din somn.

— Ce vrei de la fiul meu? întrebă ea nerăbdătoare cu un glas hârâit venind parcă din străfundurile grumazului ei costeliv.

— Un singur lucru. A fost Lane tot timpul acasă în ultima jumătate de oră? am parat eu cu o contra-întrebare.

Am văzut patul unei arme ascunsă sub pat dar nu atât de bine ca să-mi poată scăpa.

— Fireşte că a fost aici! Unde altundeva ar fi trebuit să fie? îmi explică doamna Rodgers, pe un ton de data asta foarte ferm.

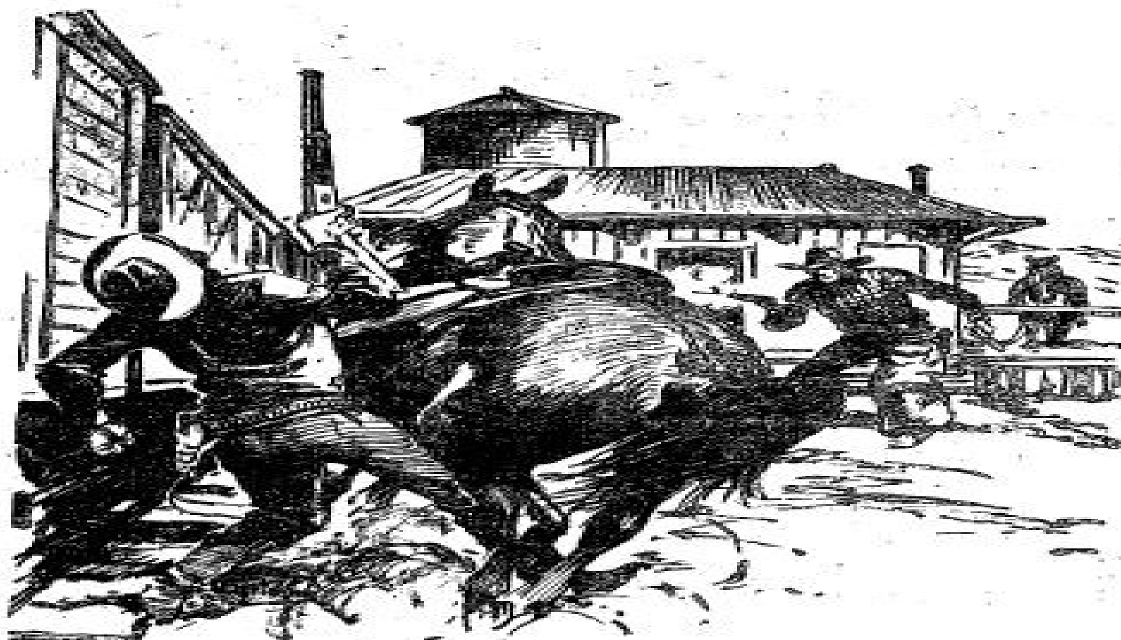
— Poate că undeva pe uliţă, în orice caz pe-o stradă întunecată plasată între bancă şi locuinţa lui Charley Wingard. Şi în momentul când a apărut bancherul îndreptându-se înspre casă, fiul dumitale l-a împuşcat din

spate.

– Am spus doar că n-aş putea trage niciodată asupra unui om, am auzit din nou vocea lui Lane Rodgers. Apoi nu am nici o armă…

– Atunci ce este aceea de sub sofa? l-am întrerupt eu.

De pe buzele omului izbucni un fel de geamăt înăbuşit şi pe când voiam să mă întorc, Lane se repezi asupra mea. Acesta mă surprinse la început cu această izbucnire neaşteptată. Am primit o lovitură zdravănă, m-am împleticit doi paşi în interiorul încăperii şi mi-a dat destul de furcă să-mi recapăt echilibrul. Dar Rodgers cu faţa schimonosită de furie se năpusti din nou asupra mea…

Capitolul VI

AM ÎNCERCAT SĂ-MI REVIN. Am zărit pumnul lui Lane Rodgers, îndreptat înspre bărbia mea, şi m-am aplecat instinctiv. Cu lovitura sa reuşise să-mi azvârle pălăria de pe cap, dar a fost singura pagubă pe care mi-o produse. L-am izbit cu umărul stâng la corp, şi cu un strigăt de durere se dădu împleticindu-se înapoi, căutând sprijin cu braţele, dar negăsind nici un reazem se trezi aterizând pe podea.

Cu coada ochiului am văzut cum doamna Rodgers sări de la locul său. N-avea nici un rost să mă lupt acum cu Lane Rodgers şi o femeie bătrână aşa că am scos revolverul şi l-am lovit cu patul acestuia în cap pe Lane, după care am tras piedica spunându-le:

– Încetaţi cu prostiile.

Am întors capul şi am văzut-o pe doamna Rodgers pregătită să sară de pe sofa. Ochii săi aruncau fulgere iar gura i se mişca fără a produce însă vorbe. Mâinile sale cu degetele răşchirate asemenea unei păsări de pradă, căutau încă să apuce în gol.

– Sus, Lane, am poruncit eu, şi nu mai încerca nimic. Te arestez pentru uciderea lui Charley Wingard. Mrs. Rodgers, te

sfătuiesc să rămâi liniştită.

Lane Rodgers se ridică anevoie în picioare. Respiraţia sa se producea cu intermitenţe, iar fiecare trăsătură a feţei sale era marcată de teamă şi disperare. În ochi i se oglindea panica.

– Wingard nu trebuia să mă concedieze! gâfâi el. Din ce mai putem să trăim noi, mama şi cu mine dacă suntem privaţi de acest venit? M-a bănuit pe nedrept şi eu… eu…

– Situaţia în care te găseşti nu se va îmbunătăţi în nici un caz după această crimă, i-am tăiat eu vorba. S-ar fi găsit cu siguranţă o altă posibilitate pentru dumneata de-a câştiga bani. Acum însă vei ajunge în temniţă. Vei fi judecat şi spânzurat. Cu asta nu ţi-ai făcut nici dumitale, nici mamei dumitale nici un serviciu, Lane.

Acesta se porni să urle ca un cotoi călcat pe coadă, în plină stradă.

– Întoarce-te Lane. Iar dumneata Mrs. Rodgers, mergi la fereastră şi rămâi acolo. Aşa, acum e bine.

Mi-am atârnat Coltul în teacă apoi mi-am luat o pereche de cătuşe de la cingătoare şi i-am legat lui Lane Rodgers mâinile la spate.

Următoarea mişcare a fost să mă aplec şi să ridic arma de sub sofa. După ce am ridicat-o i-am mirosit puţin gura ţevii, şi mi-a fost clar că se trăsese cu arma aceasta de foarte puţină vreme. Era arma crimei.

– Să mergem, Lane, am spus.

– Vă rog, marshall, scânci femeia. Nu-l puteţi lua pe Lane…

– A ucis pentru nişte motive minore Mrs. Rodgers. Fiindcă este în posesia tuturor facultăţilor sale mentale, i-a fost suficient de clar ce avea de gând să întreprindă, atunci când a apăsat pe trăgaci. Acum va trebui să suporte consecinţa faptelor sale.

L-am mânat pe Lane Rodgers afară din casă şi am apucat-o pe ulicioară în sus până am dat de Main Street. Acolo se strânsese deja o mulţime de oameni. Din această învălmăşeală se ridicară mai multe voci.

Cineva mă văzu cu prizonierul; se stârni imediat un murmur general de voci, după care mulţimea se puse în mişcare către mine. Până la închisoarea oraşului mai rămâneau de parcurs vreo sută de iarzi. Începuseră să mă bântuie presimţiri

funeste. Unul dintre bărbaţi mă întrebă:

– Nu cumva Rodgers a fost acela care l-a omorât pe bancher, marshall?

– Aşa se pare. L-am arestat pe Rodgers şi în următoarele zile îl voi duce la Amarillo, unde va fi judecat şi condamnat.

– La dracu', cu asta, marshall! răcni cu obidă un altul. Wingard a fost un om de vază al oraşului nostru. Nu cumva l-a bănuit pe Lane că el a fost omul care a trădat bandiţilor ştirea despre transportul banilor?

– Bineînţeles că aşa a fost, prinse să răcnească un altul. Să te înghită iadul, Rodgers!

Eram de-acum încercuiţi. Mulţimea se dezlănţuise ca un adevărat moloh. Vocile se auzeau din toate părţile şi deveneau din ce în ce mai ameninţătoare. Aici se pregătea de un complot. Să mă mai mişc îmi devenise practic imposibil din cauza mulţimii de oameni care mă înconjura din ce în ce, strângând progresiv cercul.

– Faceţi loc, oameni buni! am încercat să-i aduc eu la raţiune. Rodgers l-a omorât pe bancher doar ca să se răzbune că acesta fusese concediat, şi nu-şi mai putea câştiga existenţa. Ăsta a fost numai motivul…

– A fost o crimă comisă cu sânge rece, am auzit o altă voce.

Omul ţipase de-o manieră isterică şi stridentă.

– Şi dacă este aşa, o să-i facem un proces scurt, criminalului ăstuia ordinar. O frânghie şi săpun. Aduceţi degrabă o funie. O să-l atârnăm de-un capăt până ce criminalul ăsta va rămâne sus, fără viaţă, aşa cum merită.

Alte voci i se alăturară susţinând aceeaşi idee. Situaţia ameninţa să devină explozivă. Întregul oraş părea că începuse să fiarbă, iar în ceea ce mă privea începusem deja să stau pe un butoi de pulbere. Acum se părea că nimic nu-l mai poate scăpa pe Lane Rodgers, din ghearele unei morţi cumplite şi iminente, şi vai aceluia care ar fi stat împotriva tendinţelor mulţimii dezlănţuite.

– Asta veţi face numai peste cadavrul meu! am strigat eu şi mi-am scos revolverul. Voi face uz de armă pentru a împiedica un linşaj în plină stradă, i-am avertizat eu. Cine îl atinge pe Lane Rodgers poate să conteze că va primi un glonte din partea mea.

O altă voce răsună din mulţime:

— Şi nu vor fi numai gloanţele şerifului federal care vă vor ţine departe de Lane Rodgers, oameni buni. Dacă vom trage amândoi deodată mulţi dintre voi se vor zvârcoli însângeraţi în ţărână. De asta puteţi fi siguri.

Era Douglas Cooper care intervenise surprinzător şi el. Se făcu tăcere. Şi în tăcerea care se instalase se auzi clinchetul încărcării armelor, care sublinie şi amplifică ameninţarea lui Cooper. Tocmai dinspre partea asta am aşteptat cel mai puţin ajutorul. Fireşte se ridica întrebarea de ce Cooper şi camarazii lui se hotărâseră să intre de partea mea în jocul ăsta. Nu aveam prea multă vreme de reflecţie aşa că eram decis să folosesc acest moment favorabil, pentru a-l pune pe Rodgers la adăpost în una dintre celulele temniţei locale situate în biroul şerifului, vacant acum.

— Faceţi loc! am strigat pe-o voce imperativă. La o parte, faceţi-mi loc!

De voie de nevoie se făcu printre mulţime o uliţă prin care l-am putut dirija pe Lane Rodgers. La lumina făcliilor pe care le purtau mulţi dintre oameni cu ei, chipurile acestora arătau posomorâte şi ameninţătoare.

Ochii multora scăpărau, şi din moment în moment starea mulţimii putea să se schimbe. După ce Rodgers, a fost condus după gratii am putut răsufla uşurat. M-am întors pentru a părăsi încăperea când în urmă am reauzit glasul lui Rodgers:

— Doar nu vrei să mă abandonezi aici, marshall! Mulţimea nu va păstra armistiţiul decât o scurtă perioadă de timp. Mulţi se vor îmbăta apoi vor reveni, să mă scoată afară şi să mă spânzure.

— Nu-ţi face griji. Îmi voi petrece toată noaptea aici în oficiu. Te vor spânzura Lane dar după un proces în toată regula. Oamenii de afară nu-ţi vor putea atinge un fir de păr atâta vreme cât sunt eu în viaţă. O întrebare, Rodgers. Îi cunoşti cumva pe Doug Cooper, Wayne Morgan, şi pe ceilalţi doi indivizi care au încercat să ţină piept mulţimii?

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Păi au reuşit să te salveze de la linşaj… După părerea mea acest quartet a avut un motiv s-o facă. Şi oare de ce ar interveni aceştia punându-şi în cap un întreg oraş, doar de

dragul unui om pe care nu-l cunosc deloc?

– Nu, nu-i cunosc pe nici unul dintre aceşti oameni, murmură, Rodgers.

Am părăsit spaţiul celulelor şi am închis uşa. Lanterna electrică pe care o aveam asupra mea, mi-am pus-o lângă armă, alături, pe birou. Mă refer la arma pe care am confiscat-o din locuinţa lui Rodgers. Am numărat învelitoarele rămase de la cartuşe, stabilind cu această ocazie că un cartuş lipsea.

Cineva tocmai bătea la uşă, aşa că după ce am repus arma pe birou am mers de am deschis. În faţa mea apăru silueta deja binecunoscută a lui Douglas Cooper. Peste umărul acestuia am văzut o parte din mulţimea adunată în stradă. Le auzeam vocile iritate şi-i vedeam gesticulând.

– Ah, îngerul păzitor al lui Lane Rodgers, am scrâşnit eu. La cine ai venit, Cooper? La mine sau la Rodgers?

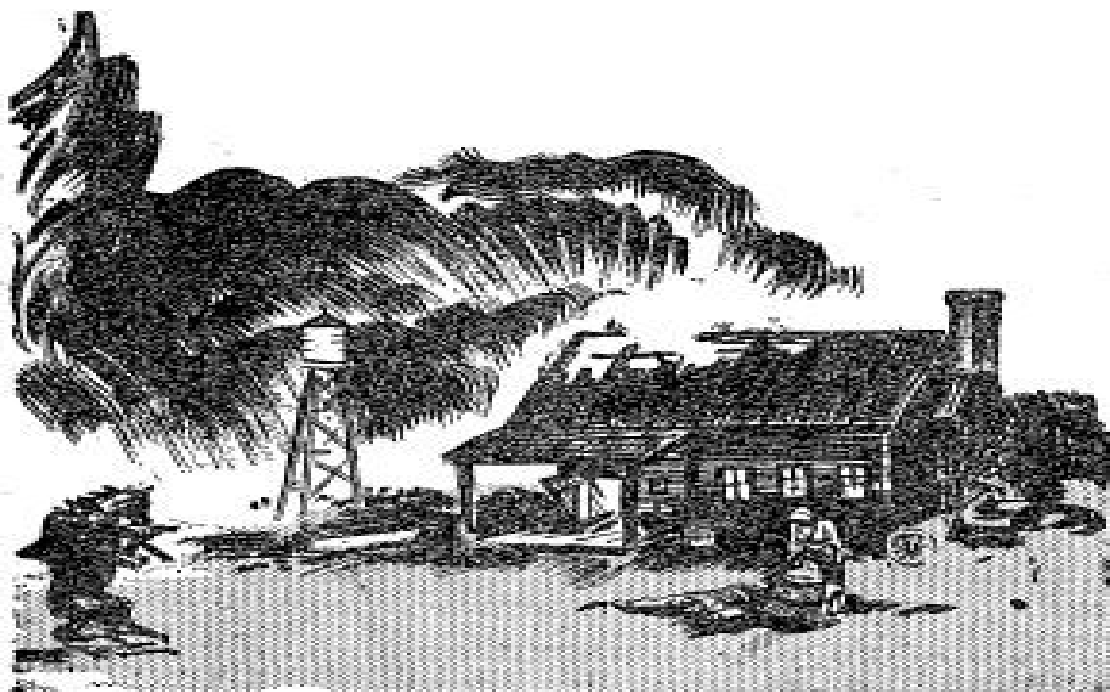
– De ce eşti atât de ironic, marshall? Pot să intru?

Fără să mai spun o vorbă m-am dat deoparte din uşă şi i-am făcut omului loc să intre. Am închis uşa şi m-am rezemat cu spatele de lemnul acesteia. Douglas Cooper se întoarse înspre mine.

– Prietenii mei şi cu mine nu am venit întâmplător în oraş, marshall.

– Am bănuit-o de la bun început am spus eu şi acum aşteptam încordat să văd ce o să urmeze.

În ochii lui Cooper jucau razele lanternei pe care o pusesem pe birou. Ştiam că mă aşteaptă o mare surpriză, şi parcă resimţeam şocul unei ameninţări indefinite. În mintea mea începuseră deja să se aprindă luminiţele de avertisment ale primejdiei.

Capitolul VII

COOPER LUĂ DIN NOU CUVÂNTUL, adresându-mi-se:

− Unul dintre cei patru bandiţi care a atacat diligenţa a fost fratele meu. Se numea Phil Cooper. Înainte ca Jane Sullivan să se arunce de gâtul lui Charley Wingard, fiindcă voia să ducă o viaţă plină de lux şi bună stare, a fost iubita lui Phil. Amândoi au avut un copil împreună, un băiat de opt ani acum, care trăieşte la ranchul meu pe care l-am întemeiat din temelii acum cinci ani, undeva lângă Lubbock. Acolo mă ocup cu creşterea cailor, dacă vrei să ştii.

− Ce-i drept pentru nimic în lume nu mi-aş fi închipuit că poţi fi un rancher, Cooper, am mârâit eu, după ce acesta luă o scurtă pauză.

− Înainte de asta am dus şi eu o viaţă dezordonată şi destul de neliniştită. Cei trei oameni cu care mi-am dat întâlnire aici îmi sunt şi mi-au fost întotdeauna prietenii mei apropiaţi, ai mei şi a-i fratelui meu. Eu, Wayne Morgan, Tyler Lewis, şi Duff Green, am întors definitiv spatele vieţii pe care am dus-o în trecut.

− Foarte frumos, Cooper. Fratele dumitale a rămas şi a continuat să trăiască în afara legii. Fiindcă o cunoştea foarte

bine pe Jane Wingard pot presupune că de la ea a primit informaţia cu privire la transportul banilor. În definitiv de unde a primit informaţia nu este cel mai important, fiindcă apoi lucrurile nu s-au mai petrecut aşa cum fusese plănuit.

– Este o afacere destul de încâlcită, murmură Cooper. Fratele meu a cunoscut-o pe Jane în Odessa. Înainte cu trei săptămâni a apărut la ranchul meu cu trei prieteni. Mi-a menţionat că a hotărât să se aşeze în sfârşit la casa lui dar că-i lipsea capitalul necesar, pe care se gândea să-l obţină din oraşul Canadian, unde aceasta ducea o viaţă de Prima Doamnă alături de un om bogat.

– Aşadar a venit până la urmă în oraş, am rezumat eu totul.

– Exact. Acum o săptămână am citit în Lubbock Chronicle că în apropiere de Canadian au fost ucişi într-o cabană părăsită patru bărbaţi necunoscuţi bănuiţi de a fi prădat mai înainte o diligenţă care transporta 25000 de dolari. Nu era descrisă înfăţişarea fizică a celor patru dar eu deja aveam o bănuială că fratele meu făcea parte dintre aceştia. Am vrut să ştiu ce s-a întâmplat. De aceea le-am adresat o chemare foştilor mei prieteni dându-le întâlnire aici în Canadian.

– Şi acum?

– Acum ştiu cine l-a ucis pe fratele meu şi pe ceilalţi trei complici ai săi. Desigur mai rămân o serie de întrebări care aşteaptă răspuns.

– Şi eu sunt în căutarea unui răspuns la o întrebare. Cine le-a furnizat informaţia celor care au prădat diligenţa.

– Eu aş vrea să ştiu cine i-a dat şerifului informaţia potrivit căreia urma să-i găsească pe cei patru în cabana părăsită, îmi dădu să înţeleg Cooper.

– Şeriful mi-a spus că a găsit singur urma celor patru.

– Nu cred în varianta asta. Mai degrabă cred că Jane este băgată până în gât în afacerea asta. Aici în oraş se povesteşte că înainte de a se mărita cu bancherul a lucrat în Austin ca dansatoare la bară şi cântăreaţă într-un varieteu. Asta este o minciună. A fost tot timpul o prostituată. Poate că a răspândit chiar ea versiunea aceasta, şi se temea ca fratele meu să divulge totul dacă nu era plătit cum trebuie.

– Prin urmare eşti de părere că Jane Wingard l-a şantajat pe fratele dumitale?

– N-o pot exclude. Din păcate nu o mai pot întreba fiindcă a părăsit oraşul. Probabil că ea a fost aceea care l-a trimis pe capul fratelui meu şi-al complicilor săi, pe şeriful Shelton. Mai ales că aveau şi o relaţie. Cu asta a putut şi a reuşit să-i închidă gura pe vecie.

– Totuşi sunt câteva nepotriviri, i-am dat eu temă de gândire. Să presupunem că Jane Wingard i-a vândut pontul fratelui dumitale în legătură cu transportul banilor, să admitem că ea l-a trimis apoi pe şerif pe urmele acestora. În momentul când Shelton i-a făcut propunerea să părăsească împreună oraşul cu cei 25000 de dolari, aceasta l-a refuzat net. Dar asta scapă oricăror explicaţii, şi nu se încadrează în teorie.

– Ce sunt 25000 de dolari pentru o femeie ca Jane? La stilul ei de viaţă i-ar fi tocat în foarte scurt timp. Nu, nu voia să părăsească viaţa de huzur pe care o ducea alături de Wingard. Iubiţii şi-i putea alege cum voia. Iar în ceea ce priveşte satisfacerea nevoilor sale pur fizice, şeriful nu era tocmai omul cel mai potrivit.

– Shelton a făcut mărturisiri complete, m-am pronunţat eu. De ce ar mai trece el acum sub tăcere că Jane Wingard a fost aceea care i-a trădat locul unde se găseau fratele dumitale şi ceilalţi trei?

Cooper ridică din umeri.

– Poate că în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat şeriful mai doreşte să o protejeze pe Jane. Poate că se teme pentru a nu fi condamnat de crimă cu premeditare. Sigur, fratele meu şi prietenii săi au fost hoţi şi asasini, şi dacă el i-ar fi ucis în virtutea competenţelor sale de şerif, fiindcă aceştia ar fi opus rezistenţă, nimeni nu l-ar fi putut acuza. Dacă însă s-ar dovedi că el a pornit în urmărirea răufăcătorilor cu ideea de a-i ucide şi a-şi însuşi prada lucrurile s-ar schimba radical. L-ar costa capul.

Ceea ce spunea Cooper, avea cap şi coadă.

– James Shelton va rămâne însă la versiunea sa, am murmurat eu. Pe Jane Wingard nu o mai putem întreba fiindcă a părăsit oraşul şi nu ştim unde este. Este greu de presupus în aceste condiţii cum am putea lămuri totul până la ultimul detaliu.

— Doar trei oameni au ştiut despre transportul banilor, remarcă, Cooper. Unul este mort, celălalt stă într-o celulă a temniţei din Amarillo, şi neagă că ar fi dat un pont în legătură cu transportul banilor, iar cel de-al treilea…

Absolut surprinzător Cooper îşi trase fulgerător de la brâu revolverul şi-l îndreptă asupra mea. Un clic mă anunţă că-i trăsese piedica eliberând camera încărcătorului pentru un nou cartuş.

— Cel de-al treilea, continuă să spună netulburat Cooper, zace în celula asta. De la el vreau să obţin eu câteva răspunsuri.

M-am silit să rămân calm.

— Şi cu siguranţă n-ai venit pentru a obţine aici, cele câteva răspunsuri.

— Fireşte că nu. Dacă-l voi întreba aici cu siguranţă nu voi obţine adevărul.

— Înţeleg, am mârâit eu.

— Ia-ţi lampa marshall, vom merge în celulă. Îl vei lăsa să iasă pe Lane Rodgers din cuşca sa şi-i vei lua locul. Dacă te comporţi raţional nu va păţi nimeni, nimic.

— Rişti foarte mult cu asta, Cooper, l-am avertizat eu.

— Vreau doar răspunsuri, marshall. Când a murit mama m-a rugat cu limbă de moarte să am grijă de Phil ca el să devină un om de onoare şi caracter al societăţii noastre. Poate că nu m-am dedicat cu prea mare atenţie unei responsabilităţi atât de mari. Oricum ar fi, am eşuat şi acum mă simt responsabil pentru moartea sa. Nu-mi rămâne decât să-i trag la răspundere pentru moartea sa pe cei vinovaţi de asta.

Cooper îmi făcu semn nerăbdător cu revolverul. Mi-am dat seama foarte clar că era hotărât să-şi ducă planul până la capăt. Ura era foarte mare şi nu-i permitea să gândească logic.

— *Okay*, am spus eu. Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă supun forţei. Să nu-ţi închipui că voi rămâne nepăsător până când îl vei readuce din nou pe Rodgers în celulă.

După ce am spus vorbele astea mi-am luat lampa de pe birou şi am păşit în faţa lui Cooper. Razele de lumină îşi aruncau umbrele sale asupra gratiilor celulei. Lane Rodgers se ridică în picioare şi cuprinse cu mâinile sale gratiile solide

ale acesteia. Am deschis uşa celulei.

– Ieşi afară, Rodgers, îl somă Cooper pe ucigaşul bancherului, să părăsească celula.

– Nu... nu înţeleg, bolborosi Rodgers.

– Haide odată! îl somă Cooper. Nu-mi rămâne prea mult timp pentru întrebările mele.

Lane Rodgers era sigur că în acel moment Cooper voia să-l elibereze din temniţă. Asupra sa pândea umbra spânzurătorii astfel încât această ocazie i se părea un dar ceresc. Acesta se grăbi, în timp ce Cooper îmi pescui revolverul din cingătoare. Am păşit în celulă, unde Cooper mă încuie, adresându-i-se lui Rodgers:

– Vom ieşi pe uşa din spate, prietene. Pe stradă sunt prea mulţi cetăţeni, care ne-ar putea strica socotelile.

– Eu... eu nu ştiu cum pot să-ţi mulţumesc, *mister,* ieşi de pe buzele lui Lane Rodgers acum vădit uşurat. Deja ai fost de mai înainte de partea mea când ai împiedicat ca să fiu linşat de mulţime. Îţi datorez deja multe.

Prostule! îmi trecu mie prin minte. Am tăcut însă fiindcă nu voiam să-l provoc pe Cooper. Era hotărât să recurgă la forţă şi nu trebuia să-i ofer un motiv, în nici un caz. Cooper şi Lane Rodgers părăsiră zona celulelor.

Capitolul VIII

AM FOST ELIBERAT 20 DE MINUTE MAI TÂRZIU. A fost Mrs. Rodgers pe care grija pentru soarta fiului său o mânase în biroul şerifului. Când aceasta mă văzu în celula în care bănuia să-şi găsească fiul, a fost destul de uluită, şi timp de secunde bune, nu putu să scoată nici un sunet. Am grăbit-o în cele din urmă:

— Uită-te repede dacă găseşti undeva în oficiu cheile celulei, Mrs. Rodgers. Fă-o repede.

Până la urmă îi reuşi să se dezmeticească:

— Unde este fiul meu?

— Câţiva indivizi l-au scos de aici dar mă îndoiesc că-l aşteaptă eliberarea. Poate mult mai rău. Caută cheile Mrs. Rodgers. Nu avem nici o secundă de pierdut.

— Cine sunt oamenii care l-au eliberat? mă întrebă femeia fără a se mişca de pe loc. Ce vor să-i facă lui Lane? De ce l-au eliberat?

— Totul este în legătură cu atacul asupra diligenţei. După cum se pare, Jane Wingard este amestecată până peste cap în toată tărăşenia asta.

Femeia scrâşni din dinţi respirând cu greutate, după care adăugă:

— L-am sfătuit pe prostul ăsta de nenumărate ori. Las-o în pace pe femeia asta pentru că nu-ţi va aduce decât ghinion. Dar se comporta ca un apucat. Şi acum… vocea i se prăbuşi şi acum suspină.

— Uită-te după cheie şi lasă-mă să ies, i-am ordonat din nou simţind că stau ca pe cărbuni aprinşi.

Pe de altă parte nu aveam cea mai mică bănuială unde se puteau găsi în acest moment Rodgers şi răpitorul său, pentru că altfel nu-i puteam spune.

— Fiul dumitale se află în mare primejdie, Mrs. Rodgers!

Abia acum înţelesese şi ea. Ca trasă pe sfoară, ca o marionetă, dispăru în încăperea oficiului. După trei bătăi de inimă femeia se întoarse. Am răsuflat uşurat pentru că avea în mână cheia. În următorul moment eram liber. Pe măsuţa din

oficiu se mai afla revolverul meu. L-am luat, i-am verificat încărcătorul după care mi l-am înfipt la cingătoare. După asta m-am întors înspre Mrs. Rodgers, întrebând-o.

− Aşadar fiul dumitale a întreţinut o relaţie cu soţia bancherului?

− Da. Dar sunt de părere că doar l-a folosit. Când Lane a auzit că această femeie a avut o relaţie şi cu şeriful, a fost de parcă cineva i-ar fi tras pământul de sub picioare. Această femeie nu valora nimic. L-a fermecat pur şi simplu pe Lane. Această femeie fatală i-a adus numai nenorociri pe cap fiului meu. Eu… eu nici nu ştiu ce-o să mă fac dacă indivizii care l-au eliberat pe fiul meu o să-l omoare.

− Voi căuta din răsputeri să împiedic asta, i-am promis eu, după care am ieşit în grabă din oficiu.

Acum nu se mai găsea nici un om pe stradă. Dinspre *saloon* se auzea însă un zgomot de voci care creştea în amplitudine, şi am bănuit că acolo atmosfera se înfierbântase de-a binelea.

Dar din cauza acestei gloate agitate nu era cazul să îmi fac acum griji. Acum mă preocupa mai degrabă soarta lui Lane Rodgers.

Din nou am pus pietricică lângă pietricică mozaicului afacerii pe care o cunoşteam până în prezent. Această seară se dovedise lămuritoare în multe privinţe. În timp ce mă îndreptam înspre grajdul cu animale de închiriat mi-am aranjat în cap toate piesele jocului de care dispuneam.

Phil Cooper venise în Canadian pentru a o şantaja pe mai vechea lui iubită. Voia bani şi ameninţa să-i divulge bărbatului pe care-l avea acum secretele trecutului său. Aceasta aflase despre transportul banilor şi-i vându-se pontul lui Cooper. Prin ieşirile pe care le făcuse călare ştia despre cabana părăsită pe care i-o recomandase fostului său iubit ca o ascunzătoare sigură. Şi tocmai acolo îl trimisese pe şeriful Shelton care era actualul ei iubit.

O adevărată drăcoaică această femeie! Grajdul era închis. În boxele şi staulele animalelor nu ardea nici o lumină. Am scuturat uşa. Am zărit curând dâre de lumină prin crăpăturile scândurilor nu prea perfect împreunate percepând îndată şi vocea lui Jorge Garrett.

− Nu mai găseşte omul azi nici o clipă de odihnă în acest

oraş păduchios? Cine este acolo?
– *Deputy marshall,* Logan.
Am auzit cum Jorge meşterea la uşă, o cheie scârţâi în broască după care lumina lanternei grăjdarului mă orbi în faţă.
– Şi-au luat Cooper şi prietenii săi, caii de aici? l-am întrebat imediat fără a mai pierde vremea.
– Da. Acum o jumătate de oră. Au scos afară doi cai perfect înşeuaţi.
– Cine a scos caii? Nu cumva era şi Lane, prezent?
– Nu. Cooper şi ultimul flăcău, tânărul blond, au fost ultima dată aici. Se grăbeau al dracului de tare. Nu le-am pus nici o întrebare. Ştiam că o făceam degeaba.
– Au declarat vreo ţintă?
– Nu.
Mi-am reprimat o înjurătură. L-am rugat pe Jorge Garrett să mă ajute să-mi înşeuez calul. Câteva minute mai târziu eram afară în stradă. În faţa oficiului am zărit-o pe Mrs. Rodgers aşteptând pe peron.
– Dacă băiatul meu păţeşte ceva marshall, dumneata porţi răspunderea. Atunci te voi blestema până îmi voi da suflarea.
Vorbele femeii mă împunseră ca o ţepuşă. Am părăsit oraşul luând-o înspre nord.
Nu aveam nici o idee unde s-ar fi putut aţine Cooper cu prizonierul său. Porneam de la premiza că atât Cooper cât şi amicii săi nu prea cunoşteau în detaliu regiunea. Cu toate astea Cooper se interesase foarte bine şi probabil că deja cunoştea pe de rost drumul până la cabana părăsită unde murise fratele lui, mai tânăr.
Era o ascunzătoare destul de bună. Nu aveam nimic de pierdut. Calul mă ducea pe câmpia învăluită de umbrele întunericului.
În depărtare se auzea urletul animalelor de pradă şi mugetul vacilor. Zgomotele se amestecau cu rafalele nocturne ale vântului. Scame de nori întunecaţi se fugăreau pe boltă, unde într-un colţ apăru până la urmă şi cornul lunii. Mugetele vitelor încetaseră între timp, doar din când în când se mai făcea auzit ţipătul de vânătoare a unei cucuvele.
Întunericul părea să ascundă mistere întunecate. Zarurile

fuseseră aruncate, de către Satan însuşi. Şi deodată am văzut lumină. Venea de la fereastra cabanei care fusese încă de la bun început ţelul meu. Deci avusesem dreptate cu bănuiala mea. Parcă mi-ar fi căzut o piatră de pe inimă. Totuşi era timpul ca să cuget cum ar trebui să procedeze mai bine. Mi-am luat decis arma în mână am încărcat-o mi-am legat calul de un arbust şi m-am deplasat pe jos înspre colibă. Am auzit voci şi m-am pitit sub fereastră gata de acţiune.

– Ai vrei idee pe unde se aţine, Jane? l-am auzit pe Douglas Cooper, întrebând.

– Nu. Voiam s-o iau la rost când am auzit că are o relaţie cu şeriful, dar m-a trimis repede la dracu. Şi a trebuit să-mi ţin gura altfel ar fi aflat toţi că eu am fost cel care i-a spus de transportul banilor. Ăsta a fost ultimul prilej de-a vorbi cu ea. În ziua următoare s-a urcat în diligenţă şi a părăsit oraşul.

– În ce direcţie a plecat poştalionul?

– Înspre Amarillo. Dacă acolo s-a urcat în altă diligenţă, nu pot şti. Din Amarillo pleacă mereu diligenţe în toate direcţiile.

– Foarte bine. În Amarillo o să aflu negreşit în ce direcţie a apucat-o doamna. Ea îl are pe conştiinţă pe fratele meu şi va plăti pentru asta. Păcat că pe ucigaşul acestuia, pe Shelton nu-l mai pot trage la răspundere. De tine nu mai avem nevoie, Rodgers.

– Asta înseamnă că-mi daţi drumul? întrebă Lane Rodgers plin de speranţă.

– Când Jane ţi-a povestit despre problema ei cu fratele meu, ai avut ideea de a-l pune pe urmele transportului de bani. Ai fost de părere că 25000 de dolari erau suficienţi pentru a te asigura de tăcerea lui Phil. Prin urmare eşti copărtaş la moartea fratelui meu mai mic.

– Eu... n-am avut nici cea mai vagă idee ce plan diabolic a urzit Jane, bâlbâi Lane Rodgers. N-am avut nici cea mai mică idee despre asta. Nici cea mai mică bănuială, încercă să-l convingă Rodgers pe o voce plângătoare. Că fratele tău şi camarazii lui au fost ucişi am aflat numai în momentul când cei patru au fost aduşi în oraş.

– Cu toate astea cu pontul tău ai pus lucrurile în mişcare, Rodgers.

– Dar Dumnezeule bun! Doar... doar nu vrei să mă împuşti?

Te rog, nu, nu apăsa pe trăgaci, te rog…

Pentru mine sosise momentul să intervin. Dintr-odată am fost în picioare şi mi-am vârât ţeava armei peste canatul ferestrei strigând imperativ:

─ Jos arma, Cooper!

Douglas Cooper stătea în picioare lângă Lane Rodgers, care era legat de-un scaun ce se legăna şi-i ţinea arma proptită de tâmplă.

Cocoşul nu fusese tras dar degetul arătător se pregătea s-o facă. Faţa lui Rodgers prezenta umflături şi hematoame însângerate. Nu-l trataseră deloc cu mănuşi. De aceea nu voise Cooper să-l întrebe nimic în prezenţa mea. Wayne Morgan stătea rezemat de perete chiar lângă intrare şi-şi încrucişase mâinile pe piept. Unul stătea la masă pe când celălalt se odihnea pe unul dintre paturi.

Acum încremeniră cu toţii, în timp ce se uitau ca vrăjiţi în direcţia de unde mi se auzise vocea. Momentul de surpriză lucra acum în favoarea mea. Continuam să-mi ţin arma la umăr când le-am strigat:

─ Lasă-l în seama justiţiei, Cooper, l-am sfătuit eu încercând să-l aduc la raţiune. Dacă îl ucizi nu eşti decât un ucigaş, şi te aşteaptă spânzurătoarea.

─ Îl are pe fratele meu pe conştiinţă.

─ Nu direct, i-am replicat eu.

─ Direct sau indirect, n-are nici o importanţă. El şi curva aceea l-au îndemnat pe fratele meu să atace diligenţa. Ideea lui Rodgers, au fost ca şi cuiele bătute în sicriul lui Phil. Am jurat să-i fac să plătească pe toţi acei responsabili de moartea fratelui meu.

─ Dar eu, eu n-am vrut să se întâmple asta! gâfâi Rodgers încercând din răsputeri să-şi rupă legăturile. Sigur, am vrut s-o ajut pe Jane să scape de Phil Cooper. Cu 25000 de dolari în buzunar credeam că va fi mulţumit şi că va dispare, aşa am sperat eu. Tot ceea ce s-a întâmplat…

Când Cooper trase în grabă mare de cocoşul revolverului său, vocea lui Rodgers se frânse. Din chip îi dispăru orice culoare, iar îi ochi i se oglindi o teamă de moarte.

─ Jane l-a sfătuit pe fratele meu să rămână în cabana părăsită până va trece primul val al emoţiilor, iar potera din

Canadian va înceta urmărirea. L-a convins pe el şi pe camarazii săi că vor fi în siguranţă acolo. Dar căţeaua a trimis pe urmele lor un ucigaş. S-a potrivit de minune că acesta era un şerif.

Putea doar oricând să spună că aceştia s-au opus şi că fusese în legitimă apărare.

– Da, am murmurat eu. A fost o înscenare diabolică. Pentru a concepe un asemenea plan îţi trebuie un potenţial criminal ridicat, dublat de o energie corespunzătoare. Acum cazul este lămurit. Rodgers va răspunde în faţa legii, dar faptul că acesta a trădat lui Jane pontul despre transportul banilor va avea doar o mică însemnătate. I se aduce acuzaţia de crimă. Pe Jane Wingard o voi pune sub urmărire generală. Aceasta nu va scăpa de pedeapsa binemeritată. Acum lasă-ţi arma să cadă, Cooper. Nu te transforma într-un nefericit.

– I-am promis mamei, în ultimele ei clipe de viaţă. Nu mi-am putut ţine făgăduiala. Acum Phil asupra căruia trebuia să veghez este mort. Nu-mi mai rămâne decât să-i răzbun moartea.

O tresărire nervoasă apăru în colţul gurii care îi trădă intenţia. Am apăsat la rândul meu pe trăgaci. Cooper fu izbit şi în acest moment bubui şi arma acestuia. Ca lovit de un baros Lane Rodgers se prăbuşi cu capul în jos pe scaun. Douglas Cooper căzu la rândul său pe genunchiul stâng. Am văzut cum dreapta lui Wayne Morgan se întinse după armă, aşa că l-am luat în colimator. Se izbi puternic de perete după care alunecă la pământ. Individul care şedea la masă sări în picioare iar mâna sa apucă patul Coltului, dar nu se mai mişcă. Îngheţase pur şi simplu în această poziţie. Omul de pe pat se ridică cu mâinile în sus. Mirosul de praf de puşcă îmi irită nările. Cooper lăsase să-i cadă la podea revolverul şi acum îşi apăsa mâna dreaptă pe umărul zdrobit. Pe faţa sa se oglindea durerea, în timp ce sângele i se scurgea printre degete.

– Tu de colo. Sus mâinile!

Prin asta mă refeream la individul de la masă care apucase strâns patul revolverului său ne mai îndrăznind însă să facă nici o mişcare. Acesta pricepu ce i se cerea şi ce era raţional să facă, aşa că-şi ridică mâinile în sus.

– Tu, cel de pe pat. Cum te numeşti?
– Green. Duff Green.
– *Okay,* Green. Tu-ţi vei depune arma jos şi-l vei dezarma pe camaradul tău. După asta ieşiţi cu toţii cu mâinile sus afară. Daţi-i drumul!

Un minut mai târziu, Cooper, Green, şi Lewis ieşiră afară din cabană. Green spuse:

– Morgan a primit glontele tău în piept, şi şi-a pierdut cunoştinţa. Şi Rodgers trăieşte. Glontele lui Doug i-a zgâriat ţeasta provocându-i doar o rană care sângerează puternic în creştet. De asta nu se moare.

L-am mandatat pe Duff Green să călărească până la ranchul Shannon. Acesta trebuia să aducă o căruţă cu care să fie transportaţi răniţii în oraş. Pe când au sosit oamenii trimişi de la ranch cu căruţa Wayne Morgan murise.

Odată cu zorii am ajuns şi noi în oraş. Doctorul se ocupă de Lane Rodgers şi de Douglas Cooper, în timp ce Wayne Morgan a fost luat de dricari. Am trimis un mesager la Amarillo pentru a-l ruga pe judecătorul Humphrey să-mi trimită câteva ajutoare de şerifi, aici în Canadian, pentru a mă ajuta să-i pot transporta pe Rodgers şi Cooper la Curtea Districtuală.

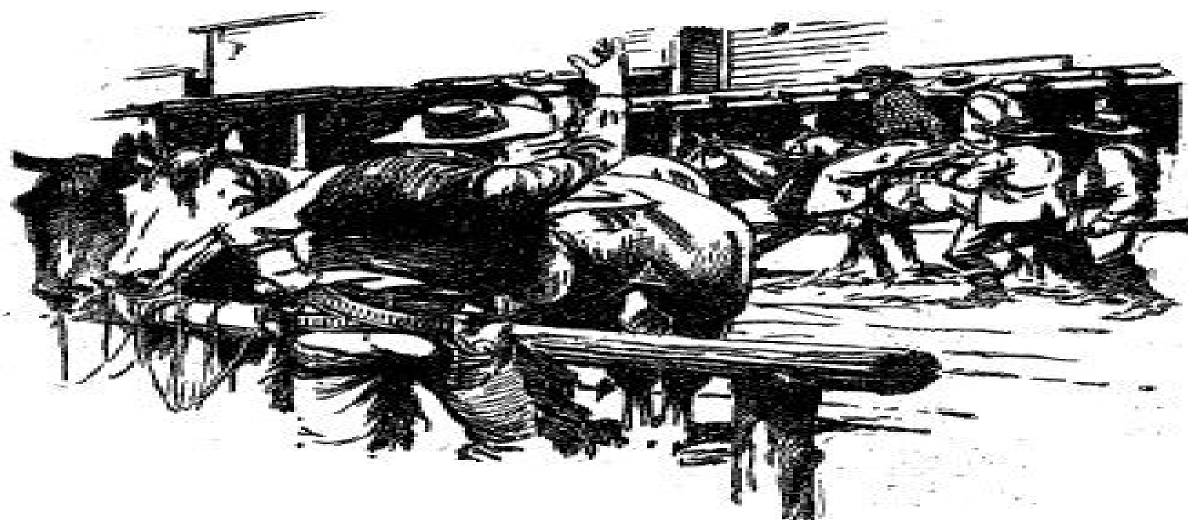
Urmărirea lui Jane Wingard trebuia să înceapă de îndată ce mă voi afla din nou în Amarillo. Cinci zile mai târziu apăru Jim Tucker cel cu un singur ochi (*O NE EYED TUCKER*) cu duba temniţei. Un alt coleg îl însoţea. Rodgers şi Cooper au fost vârâţi în duba care se asemăna unei cuşti. Am dat semnalul de pornire. Pe marginea drumului am zărit-o pe Mrs. Rodgers care ne urmărea cu o privire stinsă. Mi-am ridicat pălăria. Îmi părea realmente rău de această femeie în vârstă, dar nu puteam face nimic pentru ea.

Jim TUCKER lăsă biciul să cadă pe spinarea cailor. Căruţa scârţâia, gemea şi scâncea din toate încheieturile. Am preferat să merg călare. Din nou încheiasem un capitol trist. Călăul îl aştepta la capătul drumului pe Lane Rodgers, iar Douglas Cooper va sta mulţi ani îndărătul gratiilor. A vrut să ia legea în mâinile sale, numai că aceasta i-a prezentat nota de plată.

Restul este uşor de povestit, prieteni. După ce a început

urmărirea după Jane Wingard, aceasta a fost capturată trei luni mai târziu în Fort Worth. A trebuit să compară la proces. Libertatea nu şi-o va mai recăpăta pentru tot restul zilelor sale. Judecătorul renunţă să o condamne la moarte. O viaţă întreagă petrecută în spatele gratiilor închisorii federale însemna mai mult decât o moarte rapidă prin spânzurătoare.

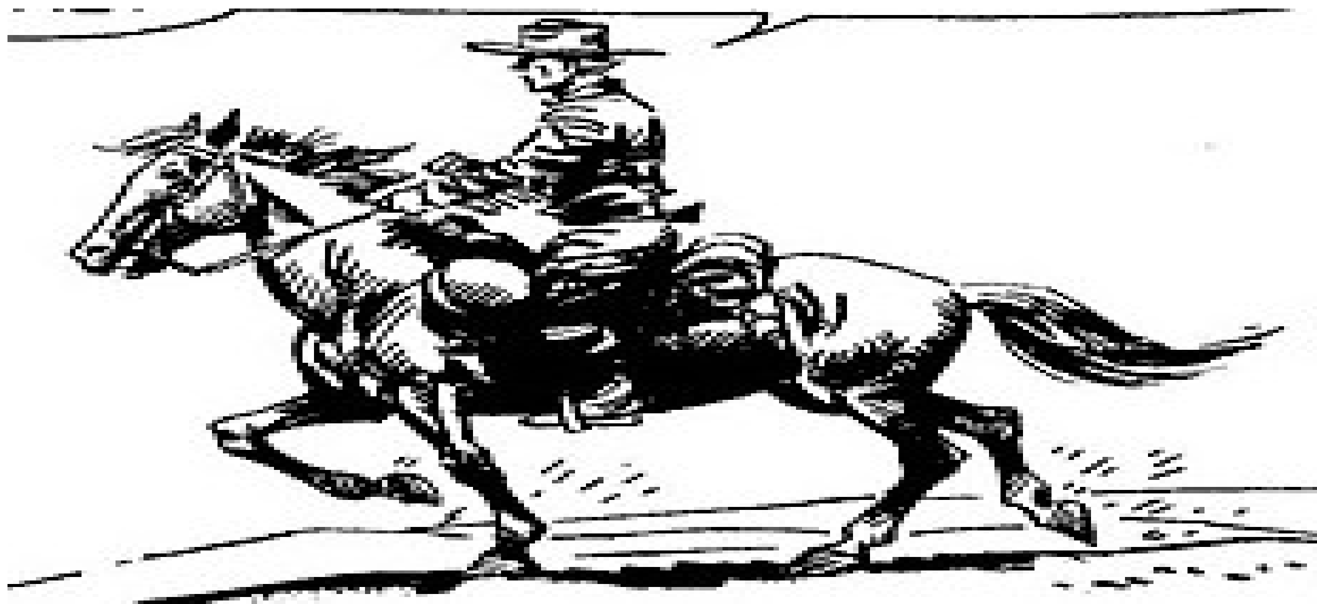
Asta fusese argumentaţia judecătorului. Şi Jane Wingard avea să ispăşească pentru lipsa ei de scrupule, zi de zi, săptămână de săptămână, lună de lună şi an de an, până la sfârşitul zilelor sale.

SFÂRŞIT

TEXAS

N
Oklahoma
Arkansas
New Mexico
Louisiana
MEXICO
Gulf of Mexico
Lipscomb
Canadian
Dumas
Lake Meredith NRA
Pampa
Amarillo
Panhandle-Plains Historical Museum
Canyon
Prairie Dog Town Fork Red
Farwell
Plainview
Childress
Vernon
Wichita Falls
Red
Paris
White
Double Mountain Fork Brazos
Benjamin
Wichita
Brazos
Lubbock
Aspermont
Graham
McKinney
Southfork Ranch
Brownfield
Haskell
Bass Performance Hall
Arlington
Rockwall
Quitman
Linden
Lamesa
Snyder
Dallas
Marshall
Abilene
Breckenridge
Fort Worth
Colorado City
Dallas World Aquarium
Eastland
Mark Holtz Lake
Athens
Tyler
Sabine
Midland
Big Spring
Colorado
Coleman
Hillsboro
Henderson
El Paso
Kermit
Odessa
Trinity
Guadalupe Mountains NP
Chamizal N MEM
Monahans
San Angelo
Brownwood
Goldthwaite
Waco
Nacogdoches
Lufkin
Sierra Blanca
Pecos
Temple
Van Horn
Fort Stockton
Eldorado
Brady
Killeen
College Station
Jasper
Woodville
Fort Davis NHS
Ozona
Junction
Texas State Capitol
Taylor
Big Thicket N Pres.
Marfa
Alpine
Sonora
Lyndon B. Johnson NHP
Austin
Conroe
Beaumont
Minute Maid Park
Sanderson
Rockprings
Kerrville
Guadalupe
Houston
Rio Grande
Lockhart
Space Center Houston
Amistad NRA
San Antonio
Columbus
Hondo
Houston Zoo
Galveston
Big Bend National Park
Del Rio
Uvalde
Floresville
Cathedral of San Fernando
Angleton
Cuero
Nueces
Eagle Pass
Port Lavaca
Tilden
Beeville
Cotulla
Alice
Corpus Christi
Laredo
Kingsville
Padre Island National Seashore
McAllen
Brownsville
Palo Alto Battlefield NHP
LEGEND
International Boundary
State Boundary
County Boundary
Interstate Highway
US Federal
Rail Line
River
Waterbody
Vegetation
National Park Service Unit
State Capital
Airport
Major City
Other City
Major Attraction
0 100 Km
0 50 Miles

NOTĂ

PRIN bunăvoinţa unui prieten bun din Timişoara, dl. Dr. PETRICĂ CEREANU, un mare iubitor al genului, am obţinut traduse de domnia sa din limba italiană, westernurile scrise de Pete Hackett. Probabil vor mai urma şi altele.

Ele au fost traduse la rândul lor din germană, în italiană, ceea ce oferă o bună garanţie, întrucât nici italienii nu traduc orice. Sunt 10 romane cu episodul pilot, cu tot.

Pilot folge: (Episod pilot): Das tödliche Lied der Colts
Band 1: Hier ist dein Trail zu Ende, Outlaw!
Band 2: Geschäft mit dem Tod
Band 3: Ich jagte die Killer von Canadian
Band 4: Marshall Logan und der Verräter von Canadian
Band 5: Marshall Logan und der Henker von Tascosa
Band 6: Marshall Logan und die Hassvollen
Band 7: Marshall Logan und der Ku Klux Klan
Band 8: Marshall Logan – Garnett Morgans fünftes Ass
Band 9: Marshall Logan – ein Stern am Abgrund

Mai jos voi prezenta şi lista cu autorii de western, de limbă engleză sau germană, împreună cu pseudonimele

împrumutate, pentru ca cititorii să ştie cine este autorul, chiar dacă apar nume diferite.

Englischsprachige Autoren [Bearbeiten]

Henry Wilson Allen (Pseudonyme: Clay Fisher, Will Henry)
Willis Todhunter Ballard
Ned Buntline
James Fenimore Cooper
Jack London
James Oliver Curwood
Edward Sylvester Ellis
Loren D. Estleman
Frederick Schiller Faust (Pseudonym: Max Brand)
Zane Grey
Ernest Haycox
Elmer Kelton
Stuart N. Lake
Louis L'Amour
Elmore Leonard
William McLeod Raine
Larry McMurtry
Wayne D. Overholser
Lewis B. Patten
Charles Alden Seltzer
Gordon D. Shirreffs
Luke Short
Glendon Swarthout
Owen Wister

Deutschsprachige Autoren [Bearbeiten]

Günther Bajog ist auch Bill Murphy, Dan Ferguson, Bill Shannon, William O'Connor
Gerhard Friedrich Basner ist auch G. F. Barner, G. F. Waco, G. F. Wego, Howard Duff
Bernhard Bömke ist auch King Keen, Larry Lash
Max Brand; siehe Frederick Schiller Faust
Kurt Brand (Western-Pseudonyme: G.F. Barring, J.F. Beck,

Buster Brack, Buster Braek, Ward Bros (VP), Matt Brown, G.F. Bucket (VP), Frank Callahan, Rod Cameron, Alex Carson, Jim Carter, Riv Colorado, Conny Cuba, Bill Fargo, Jack Everett, Ben Gibson (VP), Frank Glaser, Tom Harden, Pete Hellman, Jack Hodder (VP), Garry Jack, G.C. Jefferson, Jim Kennedy, Roy Kent, Harry Kingston, John Kirby (SP), Jeff Klaiber, Lex Lane (SP), Kid Laredo, Cliff Loomis, Jack Morton (VP), Cherry Moss, Bill Murphy (VP), Dan O'Hara, Pit Peters, Lex Porter, John Reno, John Rifle, Dan Roberts, Mike Ruffel, Ted Scout, Mark Shannon, Jim Sheridan, Luke Sinclair, C.C. Slattery, Al Strong, John Texas, Kay Turk, John H. Wayne, John Whitman)

Albert Karl Burmester ist auch Geo Barring, Axel Berger, Hans Lander, Alex Reberg

Rainer Delfs ist auch John Kirby (SP), John Miles (SP), Matt Brown, Clint Joscelyn

Werner Dietsch ist auch Pat Anderson, Lee Carson, Glenn Patton, Glenn Stirling (VP)

Peter Dubina ist auch R. F. Garner, Pete Burnett, John Kirby (SP) Jürgen Duensing ist auch Frank Callahan

Werner J. Egli ist auch Robert Ullman, R. S. Field, Jefferson Parker, Lee Roy Jordan, Glenn Patton

Friedrich Gerstäcker

Hans-Hugo Grossmann ist auch Lex Lane (VP)

Peter Haberl ist auch William Scott, Pete Hackett

Dieter Hauschild ist auch Adam Cooper (VP), Ward Bros (VP), Jack Morris (VP), Hondo Latimer (VP) und Ringo Hurricane (VP)

H. C. Nagel ist auch Steve C. Harding, H. C. Hollister, O. W. Krüger, Ringo Traft

Thomas Jeier ist auch Mark L. Wood

Joe Juhnke

Albrecht Peter Kann ist auch Peter Altenburg, Al Cann, Tom Chester, Jack Farland, Peter Kann, Johnny Kent, William Mark, Frank Laramy, Tex Williams

Joseph Kratochwil ist auch Lex Lane (VP)

Dietmar Kügler ist auch John Gilmoor, John Grey (o. A. John Gray)

Karl May

Balduin Möllhausen
Otto Neitsch ist auch Frank Sander
James Overlack ist auch Hans Haller
Georg Polomski ist auch Lex Porter (VP)
Joachim Heinr. Rennau ist auch Rolf Randall
Charles Sealsfield
Heinz-Josef Stammel ist auch Robert S. Field, Jim Kellog (VP), R. Ullman
R. S. Stone
Gert Fritz Unger ist auch G. F. Bucket, Ted Milton, A. F. Peters, Broderick M. Old
Alfred Wallon

PETE HACKETT
F.B.I.
SPECIAL AGENT
OWEN BURKE
CASSIOPEIAPRESS
WER MIT DEM
TOD HANDELT
U.S.MARSHAL
BILL LOGAN
NEUE ABENTEUER
SAMMELBAND
1
CASSIOPEIAPRESS
PETE HACKETT
Zehn Western
DIE GROßEN WESTERN ROMANE VON
PETE HACKETT
CASSIOPEIAPRESS
NACKT UNTER GEIERN
Pete Hackett
Goldrausch am Rio
Bonito
Cassiopeiapress Western
PETE HACKETT
DER KOPFGELDJÄGER
#69
McQuade - gejagt von der Armee
CASSIOPEIAPRESS
PETE HACKETT
IN DER HÖHLE
DES
LÖWEN
MILITARY
ACTION THRILLER
CASSIOPEIAPRESS
#5
PETE HACKETT
LEGENDEN
DES WILDEN WESTENS
DAVE
MATHERS
WEG
WESTERN ROMAN NACH
HISTORISCHEN TATSACHEN
CASSIOPEIAPRESS

CUPRINS

DIN SERIILE

DIME NOVELL

Au mai apărut

